

Šefik Kurdić - Šekur

MURTO ZALUT'O

Sarajevo, 1991. god.

Knjigu preporučili: dr Omer NAKIČEVIĆ, mr Izet TERZIĆ
i Selim JELOVAC

Recezeni: Aziz KADRIBEGOVIĆ i Bajro PERVA

Lektor: Fatima ALIHODŽIĆ

Kompjuterski slog: Emir KOVAČEVIĆ

Štampa: GRAFO ART d.o.o. Sarajevo

Za štampariju: Džihan BUKVIĆ, profesor

Porudžbe kod autora:

Šefik Kurdić
ul. Mesuda Džemidžića 78
71000 Sarajevo
tel. /071/530-669

Šefik Kurdić - Šekur

M U R T O Z A L U T ' O

Sarajevo, 1991. god.

RIJEČ AUTORA

Zbirka humoreski koja je u vašim rukama objavljena je u "Zemzemu" u periodu od 1977. do 1984. god. Međutim, uz želje i prijedloge mnogih čitalaca i ljubitelja ovakvog literarnog štiva, odlučio sam da saberem većinu objavljenih humoreski i da ih publikujem u ovoj knjizi.

Cilj ovih humoreski je oraspoločiti savremenog čovjeka, olakšati mu, bar donekle, podnošenje političkih, ekonomskih, socijalnih, ekoloških i drugih kriza, izmamiti mu osmjech na sjetnom licu i ozračiti vedrinom njegovo zabrinuto biće.

Uz to, nipošto se ne smije zaboraviti didaktičko-odgojni faktor Murtinog kazivanja. On kritikujući sve što je neljudsko, nemoralno i neislamsko, pokušava usmjeriti ljude na kolosijek prirodnih, moralnih i duhovnih vrijednosti.

Osim toga, Murto govori jednim, reklo bi se na prvi pogled, arhaičnim i naivnim jezikom. Međutim, taj jezik je njegov, njegove sredine, njegove nutrine, njegovih očeva i djedova, jezik Bosnaca-Muslimana. Taj jezik, što lahko možete uočiti, nije ni srpski, ni hrvatski, nego čisto njegov, bosanski, muslimanski, koji ima svoje vrijednosti, izražajne mogućnosti i specifičnosti! Korijen mu je duboko usađen u nutrinu muslimanskog bića a Murto ga iznjedrava kroz svoje monologe.

Uz iskrenu zahvalu Plemenitom Allahu na Njegovoj milosti, zahvalio bih se, na kraju, svima onima koji su na bilo koji način doprinijeli publikaciji ove skromne knjige, uz nadu, da će biti prihvaćena kod cijenjenih čitalaca.

Sarajevo, marta 1991. god.

RIJEČ RECENZENATA

"Knjiga humorističke poezije "Murto zalut'o", odnosno, bolje rečeno knjiga humoreski u stihu mladog Šefika Kurdića je po mnogo čemu zanimljivo štivo. Kao prvo, način saopštavanja određenih poruka, koje su ponajprije proznog karaktera, odveć je zaogrnut stihom, što je, koliko je meni poznato, novina u literarnoj produkciji kod nas, a pogotovo kada je u pitanju prostor Islamske zajednice. /Sva ta kazivanja objavljena su ranije u listu "Zemzem", čiji je izdavač G. H. medresa u Sarajevu/.

Drugo, humorističko - satiričko sagledavanje i samim tim kritikovanje određenih procesa i pojava u našem /uglavnom vjerskom/ životu je pojava novijeg datuma, pa time više zaslužuje pažnju..."

/IZ RECENZIJE AZIZA KADRIBEGOVIĆA/

"Istrajavamo u vremenu koje je opterećeno ekonomskim, političkim, ekološkim, moralnim i inim krizama. Mnogi od nas sa zebnjom i neizvjesnošću iščekuju buđenje svakog novog dana. Mediji nas "bombarduju" potresnim vijestima o novim stradanjima ljudi na ratištima, u vlastitim kućama, propadajućim firmama..."

I dok tako pesimističko iščekivanje daljeg toka vremena sve više odagnava vedrinu, osmijeh i nadu u svestrani boljitak iz bića mnogih ljudi, mr Šefik ef. Kurdić se javlja svojim knjiškim prvijencom "Murto zalut'o" čiji će sadržaj, barem za trenutke provedene u njegovom čitanju, upriličiti ugodno raspoloženje i uvjeriti nas da se, još uvijek, nismo zaboravili nasmijati...

Stoga, preporučujemo vam Murtin eglen. Pročitajte ga. Možda će on vas, već sutra, "pročitati". Nasmijat će vas a možda i - "opaučiti" za eventualne propuste u životu. I, dok se budete družili sa Murtom uvjerićete se da su šaldžije veoma ozbiljni ljudi. Njihovo je geslo: "Mâni ozbiljne ljude koji uzgred nisu i - šaldžije".

Ko kaže da je Murto zaluto!?"

/IZ RECENZIJE BAJRE PERVE/

MURTO I NOVA VREMENA

Uh, braćo, jes' me nješto uščaklo u krstima,
pa me moja hanuma morala masirat prstima.
Bio sam vam hasta heftu dana,
i tek kad je hećim doš'o iz svog stana,
i dao mi njeckiju, da ne kažem đe,
namah me prošlo sve,
i krsta, i glava, i leđa,
sad me to više ne vrijeđa,
a bolovi su napušćali i nogu,
fala i šućur dragom Bogu.

Eto, ovijeh bolova ne bi ni im'o,
da se nijesam neki dan u avtobus naštim'o.
Bila plaha gužva neka,
čuje se galama, sovka i dreka,
a niko u tom avtobusu da ustane,
da meni starijem mjesto da'ne.

Svi mlađi od mene, a svi sjede,
u mene, baksuzi, neće ni da glêde
već jedni drugima laju oca i majku,
digli buku i halabuku, k'o kaku hajku,
ljudi, ovo je istina, ne pričam vam bajku,
a mene sprpili do vrata,
pa vjetar kroz njihke puše i barata,
jedva sam ček'o da prva stanica dođe,
i da ovaj belaj što prije prođe.

Čim je avtobus na stanici stao,
ja sam ti bježat' iz njega se dao,
i iš'o malo kod amidžića Rahmana,
da vidam šta ima kod njeg ovijeh dana.

Njega nije bilo, a' mu bî sin Denis,
igra sa hanumom njakav stolni tenis.
Uzeli nješto k'o jaje,
šta ja znam - šta je,
pa udaraju po 'nom hastalu,
a ja velim: "Man'te, bolan, šalu".
Al' kad viđah da jih je od toga oblio znoj,
smirih se i ja, brate moj.

Kad uđoh u njihovu kuću,
plaho zagrijanu, toplu i vruću,
sjedi Rahmanova snaha Dijana,
na sećiji, u budžaku svog stana,
i udara djecu što meso jesti neće,
pa him nasilno to u usta meće,
a ono muško počelo da plače:
"Neću mama - to je meso od krmače!"

Hele nejse, upitam se za zdravlje i hâl,
kako djece tako i za čitav mâl,
a djeca ti bulje u mene, u budžaku stoje,
i pitaju me za ime moje.
Ja im kažem da Murto znači "ODABRAN",
i da to ime nosim u džepu svaki dan,
i u džepu, i ličnoj karti, i u sebi i na sebi,
i nikome ga ni za zlato dao ne bi,
čak ako bi me ko hotio za ime da globi,
jopet bi ostao čvrst k'o Kinte Kunte - Tobi,
a da ne govorim, ama pusti, mâni,
kad na Ahiretu vikne: "Hej ti, Odabrani!"

Onda ti mene djeca počeše pitat,
šta znače njihova imena, ako si pobogu brat,
a ja njima počeh motat',
jer da sam him tačno kaz'o,
možda bi me ko i smaz'o.

Jer Mirhad je plaho ružno ime,
i da znaju niko ga ne bi zvao njime.
Kadgod pogledam njegovo značenje,
namah mi bude mozga pomračenje.

A to isto važi,
i u kući i na plaži,
za žensko ime Nedžaseta,
uh... kol'ko mi to smeta,
za ime čitavog svijeta.
A kol'ko su ćoškasta imena ta,
bolje je da se na 'vom mjestu ne zna.

Ah, kad onda počeše djeca da plaču,
bacaju sve sa sebe po sobi skaču:
"Mamaaa, hoćemo imena druga,
jer nam se cijeli svijet ruga!"
A mati him skoči oštro i ljuto:
"Ma šut'te, šta zna o tome Murto!"
Ja, bogme, vidjeh da sam i ovdin zalut'o,
pa da ne bi do mene koji sahan dolut'o,
skočim na vrata i siđem s drugog sprata,
i pravo kući: sigurno me čeka moja Fata.

Kad dođoh kući i stadoh na vrata,
a moja ti snaha stavlja ogrlicu oko vrata,
pa onda ufati da nokte šminka,
a ja velim: "Hajd' ispeci kahvu Minka".

Vallahi, ona ni da se okrene,
hajd', rekoh, možda nije čula mene,
priđem bliže i velim ono što sam ranije rek'o,
ah, kad ona viknu, umal' nijesam iz svoje kuće utek'o:
"Šta je stari, nisam ja došla da ti kafu spremam,
ja s tobom, vala, ništa nemam,
znaš đe je kafa i mlin,
a imaš, fala Bogu, i kuhalo na plin,

pa sam sebi kuhaj, peci,
zar nije tako bolje - reci?"

Našminka se i ode hodat po gradu,
a mene ostavi u mome jãdu,
al' sreća: znadoh ispeć' kahvu,
da smirim malo živce i glavu.

Eh nejma starih, dobrih vremenã,
nit je sad u redu snaha, nit žena, nit nova imena,
takva vam je sad nastala baksuzli promjena,
taka su, vam, eto, doba "savremena",
jah, brate...

(ZEMZEM*, Sarajevo, 1979. god., br. 1-2, str. 37)

K'O BIVA MURTO NIJE SAVREMEN

Našto ti ovi vakat ispade sad,
pa te oblete današnja kopilad,
hoće sve nješto pred rudu,
hoće, eto, pametnija od naske starijih da budu,
a mi se, jopet, nađemo u čudu,
đe će ono 'nako čemerno i malo,
da tokmači meni šta je život i ostalo.

Hele nejse, baš njeki dan,
doleti moj mali rođak Adnan,
u moj kućerak, u moj stan,
i namah pita, baš k'o spika:
"A kamo ti ovđe na zidu slika?"
"Kakva slika?", pitam ja njega,
a on se poče po sobi da gêga:
"Šta će ti ovđe Ćaba,
što stoji ovđe džaba,
što ne staviš nekol'ko dobrih slika,
od naših super-umjetnika,
il' koji poster iz "Starta" il' "Reportera",
nek se vidi da se i ovđe moda tjera,
i da nije u kući samo vjera".

To on tako nekako besjedi,
a po mom stomaku mi nâki neredi:
"E moj lijepi i "pametni" dilbere,
u kuću ne unosim nikakve postere,
to se u moju kuću unijeti ne mere,
dok je mene ovđin živa,
nikakva golišava slika neće da biva,
ni u mojoj sobi, ni na mom hastalu",

a to moj rođak uz'o za šalu,
pa iz džepa izvadi golišavu sliku malu.
Meni pred oči namah pade noć,
ma da mi hoće samo do šaka doć,
mog'o bi potlje kroz iglene uši proć.

Mene huja nije ni prošla,
a kod Sulje njakva šestorica došla,
pa i ja se zatrefio tude,
i gledam šta će da bude.

Kad je bio za akšam vakat,
i trebalo namaz klanjat,
samo Suljo i ja u džematu,
oni se smiju i rukom češu po vratu,
i k'o da vele: "Šta su se ovi digli,
ne misle, valjda, da su na nebesa stigli".
Kakve smo bili kukavne sreće,
ovo društvo ni aminovat neće,
već uzelo po sobi pa šêće,
pa nešto u usta trpa i meće,
vjerujte mi, braćo, meso krmeće!

Eto, nek zna o tome svak,
namah mi se diže tlak,
ma k'o da je doš'o svijeta smak,
rekoh im: "Ama, ljudi, jeste li naše vjere?"
Kažu: "E, sad se ljudi po tome ne mjere,
nego ko ima u glavi,
taj je čo'ek savremen i pravi".

A potlje se u muhabetu uspostavi,
kol'ko ko ima u čuturi i glavi.
Jedan 'nako vanjštine fine,
što ganja dvi vel'ke limuzine,
ne zna glavni grad naše domovine.
Drugi, što nosa u džepu golišave slike,

ne zna nabrojiti sve naše republike.
Treći, što je kravatu objesio o vratu,
nije nikad čuo za Dioklecijanovu palatu.
Četvrti, što se modernom bundom pokrio,
ne zna ko je Ameriku otkrio.

A za osobu petu,
mogu vam reći čak i u letu,
da ne zna šta se danas zbiva u svijetu,
nego pita svog kolegu Fetu:
"Izgleda da Salvador ima vel'ku krizu,
samo je sreća što nije nâs blizu,
ih, on je, je l' ono u... Africi?"

Uh, Bože, u mene se tlak smanji,
pa se ukрупni pa se stanji,
pa ne znam il' bi se smijó il' bi plak'o,
il' bi po 'noj sobi skak'o,
ko kakav moderni, današnji šašavko.

A onaj šesti što je u zahod oš'o,
plaho brzo je iz njeg doš'o,
ko kad se ne pere, već se nečim briše,
a u ruci nosi i pive dvi šiše,
i ako si, pobogu brat,
ne zna ni ko je bio Mocart!

I kada sam već bez sabura ost'o,
ja ti vaki "nesavremen i zaost'o",
(al' sa ovom mogućnošću,
ja sam zaost'o za zaostalošću),
rek'o sam him nekoliko finih besjeda,
pa u mene svak 'vako zin'o i gleda,
i k'o pokis'o na sećiju sjeda.
Velim him čak i ovo,
možda za njih plaho novo:

"Vi ne samo što nejmate u glavi,
vama trebaju i daske po glavi!"

Hele, ne znam ko je od naske isp'o prav,
a ko kriv i herav,
al' šućur Allahu, nek je čo'ek zdrav,
a ostalo... ma pusti belaja, mâni,
baksuznije je ove godine nego lâni.

Jao, kuku i tebi i meni,
što postasmo plašo "savremeni"...

(*"ZEMZEM"*, Sarajevo, 1980. god., br. 1-3, str. 32)

MURTO SE LJUTI NA DANAŠNJI KAUM

Eh, ljudi kol'ko vakta do sad projde,
a ni jedan 'vako baksuzli ne dojde.
Birvaktile su bila prava sijela i pravi ljudi,
sad kad mu nazoveš selam on ti se čudi,
nego ti njakav kraći i moderniji nudi.

Ranije ljudi odu jedan drugom,
pomognu se na njivi, za plugom,
a danas niko nikom pomoć' neće,
voli da povazdan lješkaru i šēće,
haber-kutiju odvrne, televizor upali,
u' naku se fotelju k'o paša uvali,
a što se tiče susjeda, ma pusti - batali,
nejma ti danas insan vakta za muhabet š njima,
jerbo ko bi ondak zamke mog'o da štima,
a njih ti u našem kaumu plaho ima,
ne bi čo'ek ove zamke i spletke nabrojiti mog'o,
a i de ćeš - kad hi ima plaho mnogo,
a ne znaju da su im zamke,
plaho, plaho, brate, tanke,
da su im spletke tanje od paukove mreže,
da će zbog toga džehennemaska vatra da ih žeže,
sa svih strana će da prži i peče,
ne može tada, dragi moj, da se uteče,
mlogi će tada da jauču, galame, dreče,
da skijuču, pomagajšu, deru se i zveče,
i što 'no naš insan fino kaže:
"Mlogi će tad čojk da kuka i zapomaže".

Zato, brate, trči, moli, traži i radi,
dok te ta dekika ne iznenadi,

jer džaba je molba, galama i vika,
ne pomaže ti tad ni hejbet filozofa i umjetnika.

I dok mi pade na moj ćoškasti um,
da vam besjedim kako se pokvario naš kaum.

Eto, prije neki dan,
dojde mi naš, hadži-Ramadan,
i dreknu mi namah s vrata,
kako je Suljagu osramotila njegova kći Fata,
ona što joj je on dao dva zanata,
i tamam kad je na fakultet šćela,
š njakim se baksuzom srela,
i tako mi moje djece i dina,
dobila hudnica nakopile sina.
Reći ću vam nako bez volje,
ni ona, ni otac, ni majka ne izlaze sad napolje!
Šta ćeš, eto, curi se ote,
pa vidi sad sramote, grozote i grehote.

A našeg ahbaba Rejhana,
usred lijepa i bijela dana,
osramotila njegova lijepa Hana,
imala posla s jednim od mnogih klipânâ,
i kroz plaho kratak vakat,
ako si ćo'ek i pobogu brat,
bila je sramota i bilo joj krivo,
pa je, da Bog saćuva, pobacila dijete živo.

I, hele, ubi dijete nevino skroz,
k'o da je kakav ćuko, hajvan, ja l' horoz,
a ne ljudsko ćeljade,
al' nejma njima govorit fajde,
svako ćuva hatura svog,
više neg' Allahovog!!!

Vidi tako ti Svevišnjeg Allaha,
kako nejčaju ni stida ni straha,
čim je proljetno sunce granulo,
našem kaumu k'o da je svanulo,
i dok bi insan rek'o sad pa sad,
gotovo skroz svukoše se naša ženska čeljad.

Navuku one uske i tijesne rifle,
pa im noge, da oprostite, ko kifle,
neke otkriju i noge, i ruke, čak i grudi,
zato nemojte da vas plaho čudi,
što za njima pokoji šašavko i poludi,
što za njima trči, oko njih se mota,
i što dolazi do vanbračnog života,
i ovoliko mrtve djece u kantama za smeće,
jer "zaostala" sada bit ni jedna neće,
hoće svaka sama sa momkom da šeće,
a na pendžeranje se ni jednoj ne kreće,
jer misle da tu imaju manje sreće.

A i mlogi roditelji stali hudi,
svaki se od njih ibreti i čudi,
"Takav je vakat!" - k'o da kažu,
k'o da se s mnogim danaske slažu.

Mlogi bi, viđaj ti grehote,
islam navukli na svoje ćejfove i pohote,
k'o da je vjera žvakaća guma, tobe ja Rabbi,
pa da je svako razvlači i grabi,
onaj na ono, ti na tvoje,
navuci, brate, na ćejfove svoje.

I mi ti njakvi vjernici - šta li?!
a na grijeha i poroke navali,
e, moj insančiću, blijedi i mali,
sa vjerom se tako ne izigrava i ne šali!!!

Jerbo, znaš li ti ko je - Bog?!
Tvorac života i tvog i mog,
Onaj koji daje svakom nafaku,
pa kako onda nevinom djetetu u stomaku
dušu smiješ uzeti od straha,
je l' to tvojoj pos'o - ili Uzvišenog Allaha?!

Tako se nevino dijete dâvi,
a svaki se od nas pametan pravi,
k'o da je pokupio sav ilum svijeta,
svo znanje kosmosa, zemlje i planeta.
Zato godišnje ubijemo djece nevine,
draga kćerko i dragi sine,
više nego što je odnio, ako si pobogu brat,
i prvi i drugi svjetski rat!
Pa zar nismo sa šejtanom potpisali pakt????!!

("ZEMZEM", Sarajevo, 1980. god., br. 4-5, str. 31).

MURTO NE MERE DA SPAVA

Sinoć sam vam kod Suljage bio,
i š njim o svemu pohajle promuhabetio,
malo o životu, malo o krumpiru i salati,
kaki trebaju da nam bivaju namazi i zećati,
kol'ko treba da se poštuje otac, a kol'ko mati,
hele nejsum, o svemu po koji sahat,
sve dok ne dojde i rastanku vakat.

I kad je ponoć došla,
moja Fata namah kući pošla,
a ja - da je ne pušćam samu,
krenem za njom kroz noćnu tamu,
a kad sam doš'o kući, obukoh pidžamu,
pa se do kreveta nekako dogeg'o,
kako bi 'nako umoran što prije leg'o.

I tamam se oči od umora sklapale sâme,
al' ne mogodoh da zaspim od neke dreke i galame.
To mi dojadilo, ufatio me njakav bijes,
pomislih: da nije, ne daj Bože, zemljotres,
ama jok: to je moj komšija Huso napravio stres,
i pravi bućkuriš u svom stomaku,
k'o kad svrne kaki hajvan u budžaku,
al' on ne kravu ja l' vola glupa,
već sâm sebe po prsima lupa,
i kao iz topa viče:
"Ama, braćo, dosta je priče!",
i pokazuje na svoja prsa k'o puška zapet:
"Ovđe je, braćo, srce, ovđe je šehadet!"
A tu se trefio i moj komšija Ahmet,
pa mu 'vako veli i tokmači stvari:
"Ne hiti Huso, moj ahababu stari,

nemoj se tol'ko lupat po prsima,
moreš razbit srce koje tamokarce ima!"

Ja ust'o iz postelje i nenaspavan 'nako,
ne znajući ja l' bi se smij'o ja l' plak'o,
il' bi ko najveći ahmak po sebi skak'o.

E moja sestro i moj mili brate,
zar ne vidate belaje koji me prate,
eto, takvi su sad naši ljudi,
to potvrđuju lupajući se u svoje grudi,
i derući se svaku noć i svaki dan,
kako je u njihovim grudima ispravan iman.

I rekne li ko, ne dô Allah, protiv njih šta,
namah se tudin rezultat zna,
nastane lupa po grudima i prsima,
faleći se sa svojim imanima i šehadetima.

I čojk bi po lupanju grudi,
mog'o zaključiti braćo i ljudi,
a to ne treba čak ni da se mjeri,
da smo po imanima - svjetski rekorderi!!!

Dojdeš u džamiju, Huso se fali,
kako je dobar mu'min - šta li,
kad dojdeš u kahvanu, to čak nijesi ni sanj'o,
da će ti Ahmet pričat kako je juče klanj'o,
i to čak dva puta,
skres'o namaz za tri minuta,
i šta: njemu sad reći nješto,
ma on bi se namah lupio po grudima vješto,
i ako mu ne kažeš da je bolji i od hazreti Omera,
ima da te iz svoje kuće protjera,
tako je, kobajagi, čvrsta njegova vjera.

A baš mi je jučer Šaćir rek'o,
kako je taj isti Ahmet prije dva dana rakiju pek'o,

i doš'o 'nako k'o trijeska p'jan,
u njegov plaho novi stan,
a u džepu donio šišu pića,
i falio se kako se ne boji ni tri mladića,
te kako je za njega mizeran "fića",
on troši "merđu" ja l' "moskvića",
za njega su svi ostali sića,
dok je šiša sastavni dio njegova bića.
A kad se otrijezni - reci mu šta,
to namah čitava mahala sazna!

Evo, recimo, naš komšija Hajrudin,
čojk bi reko, na prvi pogled plaho fin,
ama baš, pravi pravcati mu'min,
malo se nakloni, na srce desnu ruku stavi,
i selam vikne - sa smiješkom pozdravi.

A sad kad je iz opanaka u cipele skočio,
uz pomoć drugih se dobro podbočio,
iz "sitne" raje sad je iskočio,
zato nejma više pozdrava, a kamoli, selama,
njegova žena nije više hanuma, već - dâma,
neće da hoda sa svekrvom, već - sâma,
djeca više ne viču bâbo, već - tata,
aman ja Rabbi, kol'ka mu je sad plata,
ne jede u kući, već otvara hotelska vrata.
Ponudiš mu kahvu il' čaj, on se nasmije,
čašicu "ljute" on više ne krije,
kada bi mog'o izbio bi ti i oči,
zato se čuvajte onoga koji iz opanaka u cipele skoči.

I što 'no vele, a to je uvijek istina bila:
"Ako želiš da upoznaš čojka, moraš š njim pojest soli sto kila".
I još mi je je'na izreka plaho mila:
"Ako hoćeš da upoznaš čojka bez muke,
onda mu daj položaj i fotelju u ruke".

Takih primjera ima svađe i svuda,
pa ako to budeš i ti - nemoj praviti čuda,
i nemoj se rukama po grudima lupat,
nego ti je bolje mućni glavom što prije,
dok je drugi mućn'o i razbio nije.

("ZEMZEM", Sarajevo, 1979. god., br. 3-12, str. 35)

MURTIN ZIJARET MISIRU

Što ti je ovi novi kaum,
meni ne bi nikad palo na um,
da imamo 'vake sprave i halate,
i za koju dekiku ti si u hávi, brate,
samo što te još oblaci prate,
a onaj kaum koji doli na zemlji ostaje,
plaho nevidljiv i sićušan postaje.

Tako ja sa ahabima, ako si pobogu brat,
krenem u Misir, u Egipat.
I kad se ona sprava počela da diže,
I kad smo bili oblacima sve bliže,
zahvalio sam Uzvišenom Bogu,
što oni koji već odavno žive u oblacima mogu,
sada da vide svoj zavičaj pravi,
gdje su zbog njega postali plaho slavni.
Jer, danaske i brez ove sprave,
što je današnja čeljad 'vako fajn prave,
ako letiš i živiš u oblacima i hávi,
ti si tad čojk savremen i pravi,
a ako si se spušč'o na zemlju i na njoj ost'o,
da ti hlupim 'nako pod naški - prost'o,
tad si, ahabu, do daske - zaost'o!

Hele nejse, dok bi čojk rek'o sir,
mi smo ti, hairli, slećeli u Misir.
A tam' smo vidjeli, bogme, svašta,
i što je stvarnost i što je mašta,
i što se more i što se ne prašta,
aman ja Rabbi... jašta.

Prašine ima kol'ko ti duša hoće,
napala avtobuse, ljude, povrće i voće,

zato je namah manje čistoće,
džabu što je vjera zahtijeva i hoće.

Džamijama, brate, čast svaka,
dojdi u pò mraka,
nejma prašine ama ni jednog truna,
mada je stalno mlogo puna,
jedni klanjaju, zikir čine, Allaha mole,
a drugi po budžacima spavaju - dole,
i jesi l' kundure ostavio na stalažu,
namah ti oni za bakšiš zapomažu,
i kol'ko trebaš love istrest' - oni kažu.

Ako ga pitaš đe moreš šta pojest i smazat,
dadni mu bakšiš i on će ti kazat,
ako u dućanu kupuješ kakvu robu,
namah će ti uzet bakšiš kao globu,
a ako ga pitaš za kaki savjet,
jopet će ti uzeti bakšiš, nâlet.
To him je adet, šta li,
samo ako dadneš bakšiš onda pâli,
a sa kusurom se slobodno halali.

Po avtobusima plaho čeljadi ima,
jedni stoje na vratima, drugi na pendžerima,
i dok šoferi ne uspiju ni da ukoče,
a njakvi baksuzi kroz pendžere iskoče,
k'o da nejma za što platit, siročé,
ama jok, nije to po srijedi,
nego se to kod njihke tako glêdi,
hoću rijet: takav im âdet, što li,
skoči s 'nol'ke višljine i ništa ga ne boli.

Eee, još vam nijesam stao lupat',
kako su se kod njih i ženska čeljad počela kupat,
ama u pò Sredozemlja, na pò plaže,
svaka svoje grozote i sramote izlaže,

jedna se kupa, druga se mazama maže,
valjda hoće ostalom kaumu da slaže,
kako je pocrnila,
ugursuz ne bila!

Hoće, eto, kaumu da dokažu,
kako se plaho jeftino izlažu,
na najjeftinijoj izložbi na svijetu,
kako čuvaju liniju i dijētu,
pa ne jedu više u stomak,
nego u noge i pētu.

A bogme, kaum izvali oči k'o kokošija jaja,
pa obilaze plažu od kraja do kraja,
očima punim šejtanskog sjaja,
pa ti tu dojde insanska blesa,
da izložbu tjelêsâ i čudêsâ,
gledaju džabe, besplatno,
bez râta, žiranata i beskatmatno.
A njihke nejma kakijeh nejma,
sve ama baš sazrelih za džehennema!

Nije to džaba hadis istak'o,
čojk kad ih vidi samo bi plak'o,
jer njihke će pun džehennem bit,
a tam će samo ključalu vodu pit,
uh, a to se stalno plaho množi,
e ne bi, vala, bio u njihovoj koži,
e ne bi bio čak ni njihova slika,
kad bi mi dali sve od Magriba do Mašrika...

Nije, bolan, sve baš tako crno,
jer sam mlogo puta skroz pretrn'o,
kad sam viđo cure fajn obučene,
tamokarce je ostalo pola mene.
Amân, pokrivači, svijetli, lice tamnoputo,
ibretit se treba kako nijesam skroz zalut'o,

galabije obukle, fino se pokrile,
k'o džennetske hurije ja l' vîle,
eto, muhabetim vam: ne bi bilo čudo,
da sam se tam' i skroz-naskroz ud'o,
al' sreća ne najдох pâr,
pa ne postadoх papučar.

Ako Bog dâ, za koje ljeto,
samo ako ne bih kome smet'o,
u Misir mene jopet - eto.

("ZEMZEM", Sarajevo, 1980. god., br. 9-10, str. 32)

KAKO SE MURTO OŽENIO

Ko, brate, ne zna žene, ja l' ženske húje,
taj još ne zna kako se svađa i belaj kuje,
nit o tome more nješto da snuje.

Čo'jk kad vida curu fajnu i lijepu,
čini mu se, nosio bi je povazdan u džepu,
al' brate, kad se hudnjak oženi,
namah mu se mišljenje promijeni.

Eto, ja se oženih, tobe ja Rabbi, još davno,
i ne projdoh baš tako slavno.
Kakve sam muke sa svojom hanumom im'o,
tako nešto ne bi ni oni Škalja na TV naštim'o.

Hele, dok sam još bio momak,
i im'o malo manji stomak,
skontam ti današnju hanumu svoju,
a sad morete viđat muku moju.

Ma čo'jk bi od čuda 'vako zin'o,
kako smo mi samo ašikovali fino.
Ja pod pendžerom, a ona na njemu,
pa, bolan, muhabetimo o svemu.
Ja njoj: "Kako si mi, bona, Fato,
moje slatko zlato?!"
A ona će meni na to:
"Moj dilbere, o moj dragi Murto,
što si kasno pod pendžer dolut'o,
od jacije ja te čekam dragi,
da vidim taj tvoj pogled blagi..."

Tako nekol'ko godina, ja njoj - ona meni,
dok se, vaš Murto, jednom ne oženi.
Im'o sam š njom, brate, pohajle belaja,

dosta puta je razlupala kastile korpu jaja,
i jest me je'nom oklagijom oplela,
nješto joj bilo... valjda se pomela.

Nije to ništa šta je radila hanuma kod mene,
šta sad hoće i šta rade ove mlade žene.
Prvo i prvo: hoće da živi sâma,
da joj ne smeta ni svekrva ni mama,
da nejma nikakva rada i hizmeta,
jerbo svaki pos'o him smeta,
pa hajd' imaj od njihke kaka selameta!

Najdraže im je, eto, od sveg posla i rada,
da samo sjede, a da him sve k'o sa neba pada.
Uz to dobra kahvica godi,
sve se to priključuje novoj modi,
i tako jedna drugoj komšinica hodi,
da pričaju šta je ona rekla, šta je on slag'o,
a, bogme, ljudima to nije sasma drago.

Ako se njen mužek tomu usprotivi,
bolje mu je, vala, da nikako ne živi.
Eto ti onda svađe, vike i trke,
ruši sve po kući - pravi zbrke,
mužu čupa bradu, ja l' ako ima - brke.

Eto, neki dan Mujagina snaha,
udarila çâsom Hasu, pa je ost'o bez daha.
Prošle godine mu je sahanom razbila glavu,
pa mu je hadžinca Nura saljevala stravu.
A kod Suljage snaha mu sinu zub izbila,
pa se čitava mahala tudikarcen okupila.

Sad čo'jk kaže riječ jednu - žena pet,
pa dođe do belaja i svađe - jopet.
Ne dô Bog, kad bi čo'jk udario ženu koju,
naš'o bi se u ljutome boju.

Počnu sahani da lete po kući,
teško muž more i živu glavu izvući,
a da ne govorim kako bi je mog'o istući.

Neko reče: "Žena je džehennem na 'vom svijetu",
tako i jest kad vidamo sahane u letu.
Ima jih, nećemo kaljat dušu, i finih,
dosta jih se sad vozika u limuzini,
ma položi, brate, prije svaka od muža,
on polaže sporo - poput puža.
Polože, br'te, za 'no pravo auto,
prije neg i jedan čo'jk, pa čak i Murto.

Kad za kola polože, s čo'jkom se slože,
kako se dobar auto kupit može,
pa čo'jka "okupaju" do gole kože,
jerbo sad ti neće "fiće" ja l' "škode",
ma, jok, ta him kola nikako ne gode.
Nego nešto, bolan, što juri hitno,
kako bi za vakta plaho sitno,
došle kod tetke, dajdžince, ja l' rodice,
napile se dobre bosanske kahvice,
ispričale sve šta su čule i vidale,
pa eto ti moj brale,
njima je uvijek do ogovaranja, priče i šale,
to him je glavni pos'o i glavna rabota,
da jedna drugoj nešto kaže, ja l' smota.

Hajd', eto, odoh i ja,
možda mi je došla hanuma od kône,
oš'la joj na kahvu i bombone.
Jerbo ako me ne bude našla u kući,
mog'o bi koji sahan o glavu mi pući,
zato je efdalnije ranije se povući,
i njekako živu glavu izvući.
Uh...

("ZEMZEM", Sarajevo, 1978. god., br. 3, str. 40)

MURTO DŽABA NA SAJMU ČITABA

Ove što ću vam muhabetit belâje,
ne spadaju niukakve hićâje,
već stvari, ama skroz, hakikâne,
brez bilo kakove omaške ja l' mane,
kazaću vam đe sam prov'o ovo zadnje dane.

Ma njeki dan moja haber-kutija slaba,
najavi da će bit njakav sajam čitaba,
i to baš u našem glavnom gradu,
rećemo, plaho vel'koj kasabi - Beogradu.

I ja ti, 'nako skroz ašićare,
uzmem neku vel'ku torbu i pare,
pokrenem svoje kosti stare,
proučim naizberli tõe istigfâre,
i pravo da viđam prvi puta i ja,
đe je ta naša najglavnija čaršija.

I ja ti tako baš umajam,
'nako serbez uletim u sajam,
al' prvo hoćê da ulaz platim,
a ako neću - da se nazad vratim,
pa ja im uturim bakšiš taj,
da ne bi pravili kakvi rusvaj.

Nijesam vam bijo sevepli ruke,
ujagmiše mi dvi hiljadarke brez muke,
e ljudi, pa zar ne mogu ni čitabe,
k'o birvaktile da razgledam džabe?!

Hajd' što se plaća ćumur i struja,
tu me plaho ne fata huja,

al' kad moraš platit i što viđaš knjigu,
to me već stavi u belaj i brigu.

Još malo, braćo, u ovom ahiri-zemânu,
insan će morati plaćat i Allahovu hranu,
hoću rijet: njegovu havu i zrak,
uh, namah mi na oči pa'ne mrak,
kad se toga sjetim,
samo što iz svoje kože ne izletim.
Ama, ljudi, - jeste l' zdravi,
nije to Allah dao da se s tim šverc pravi,
k'o što je, rećemo, na zejtinu i kahvi!!!

Al' kod nas se to slabo pazi,
šta ćeš kad su kod nas đon-obrazi,
pa se po svetinjama i nimetima gazi,
k'o da su to, ne dô Allah, kaki jolpazi.

Jah... da vam dalje muhabetim,
kad sam uspio da na sajam uletim,
ja da vidate tu ćitaba velikih i malih,
ma rek'o bih ni jedan iz svijeta ne fali,
ima jih bijelih, crvenih, šarenih, zelenih,
plavih, kahvaji, rumenih,
ma ne bi mog'o da jih pročita i prokonta,
kad bi insan im'o još pet živôtâ.

Eto, kad jih toliko fâle,
da kupim i ja za svoje unučiče mâle,
i da nije bilo sniženje za dva'est posto,
ja bih tude i brez odijela ost'o.
Morete pomislit da sam insan glup,
al', brate, svaki him je ćitab skup.
Kad spomene cijenu za ćitab koji,
meni se u glavi namah nješto zaroji,
a pred očima mi se nješto smrači,
baš k'o kad me hanuma oklagijom dokači.

Šta ćeš takav ti je danaske vakat i hava,
žena, šćerka i snaha imaju veća prava!

I namah kad je bilo munasib krenut,
mor'o sam se k'o iz sna prenut,
jer sam namah tu ispred mene,
viđ'o ćitabe Islamske zajednice izložene,
i kad sam se bliže primaći uspio,
plaho sam se, brate, zaibretio.

Kad ono ko bi rek'o... hele nejse,
naš ahabab Muhammed iz naše Medrese,
a oko njega nahrupila raja sa svih strâna,
pa pitaju najviše za prevod Kur'âna,
interesuju se, brate, i to nemuslimani
č'o'jk bi rek'o više neg' naši muslimani,
ćekaju da viđaju islamske knjige sve u redu,
i to me plaho zaibretilo u svakom pogledu.

Zato haberim nama svima, mu'minima,
da prifatimo ćitabe kol'ko god jih ima,
jer ako nastavimo 'vako, mila moja mati,
drugi će nam dersove držati i davati,
a mi ćemo se i dalje džahilukom prepucavati,
a od ljenosti i nerada samo - spavati.

O mu'mine, jedna ti mati,
dok te šejtan nije uspio da oberlati,
ovaj nasihat dobro ukopčaj i shvati!!!

("ZEMZEM", Sarajevo, 1980. god., br. 11-12. str. 3:

MURTU NA ODGOVORNOST ZOVU ZATO ŠTO NIJE PROSLAVLJ'O GODINU NOVU

U ovome vaktu âhiri-zemâna,
ima, bogme, plaho zijâna,
a naročito ovijeh zadnjih dana,
tako da haberi stižu sa svih strâna,
od ahababa i jarâna,
kakovijeh sve ne imade belâja i mânâ,
otkako dojde i projde ona barhana.

Pitaćete kakva barhana, ako si pobogu brat,
pa sad ću vam to na tenane ispričat.
ono njeku noć što je bilo,
evo šta se sve tada dogodilo,
džumbus i ahinjak bili su pravi,
čo'jk od muke i grozote da se udâvi,
šta se sve tu noć ne radi i ne slavi,
jedni stoje, drugi dube na glavi,
treći jopet šišu nageli,
pa se do zemlje skroz sageli,
jer him glava prepuna - brezbeli,
ali nije od pameti i iluma,
već od rakije, konjaka i ruma.

Eno, Abidov onaj mali ahlaksuz,
tol'ko se naljosk'o - baksuz,
da se još iz kreveta nije dig'o,
mada mu je poziv za askere stig'o,
ne mere - što li,
kažu: sve ga boli.

Mehin Huso proslavlja' o godinu Novu,
u birtiji što je "Mali raj" zovu,
potrošio za jednu noć svu lovu,
pa mu žena učila naizber dovu,
molila Allaha da joj Huso hairli postane,
ja l' da helać u birtiji ostane.

Ibrin Senad iste noći,
taman kad je hotio poći,
udario Enesa šišom među oči,
tako da je Enes za novu godinicu,
mor'o zijaretit i bilnicu,
i sad čo'jk 'naki zdrav,
ost'o u jedno oko skroz ćorav.

Što se tiče Sabitovog Edhema,
i on u bolnici već duže drijema,
stalno mu se nješto u glavi drobi,
mlogi kažu da je u šok-sobi,
i da još hrane nije ni lazn'o,
to ga Suljo onu noć šakom mazn'o,
a onda Dževad Sulju ošeperio,
tako da mu je zub skroz naherio,
pa ga mor'o vadit - svedno što je zdrav,
pa sad Suljo hoda po selu krezav,
proklinje ovu godinu Novu,
jer ga sada svi "krézom" zovu!

Uh, braćo, ko bi se nâd'o,
da je i ženski kaum onu noć nastrad'o.
Eno od Rifatove Raze zamotana glava,
jer ju je brat naš'o da s momkom spava.
Beganova Zumra fasovala k'o nikad prije,
jer ju je bâbo zatek'o da rakiju pije.

Kažu da je u krevetu i Zejnilova Fatima,
ufatila je groznica i plaho joj zima,

od svega joj samo cigara štima,
ako nejma čitava - dadni još što ima,
jer ona i opuške prima.

Ja Rabbi, doklen ode i naše ženskinje,
džabu što se tol'ko govori i opominje,
jopet ono grijehu i haramu naginje.
Eto, džabu ti danaske govori i vâzi,
ne slušaju te ovi šejtani i jolpazi,
jer kod mlogih imadu đon-obrazi,
šta se sve proslavlja na to se ne pazi,
svetinja se k'o dušmanin gazi,
a jesi l' mu spomen'o prilog dobrovoljni,
oni su za ošarafit te, plaho voljni,
a kad ti onaj dinar i da je,
ruka mu drhti i poigraje,
srce mu lupa, duša na dno sleti,
jer mu ode taj dinar - svêti,
hoću rijet - prokleti!

I je l' treba Nova godina doć,
il' kako je vâbe - najbudalastija noć,
samo mu reci da nije potrošio butum plâtu,
ma oplest će te on po vratu,
zato ću ti rijet ovo k'o bratu,
za njih nije savremen ko ne potroši svu platu,
i ko ne bude im'o žensku o vratu,
i to, ne dô Bog, svoju ženu,
nego treba da najde drugu jednu,
a sve se ostalo smatra za krâh,
ah, sačuv'o nas dragi Allah!!!

I da budemo otvoreni i jasni,
kol'ko se brakova razbotali krasni',
koliko cura zavedenih i ukaljanih bude,
zato ne treba da se ljudi čude,

što je potlje Nove godine uvijek,
bilo, brate, kopiladi na pretek!

(*"ZEMZEM"*, Sarajevo, 1981. god., br. 1, str. 39)

BAKSUZLI VAKAT

Kakav je sad ovo baksuzli vakat,
i kakav nam je ovo tabijat,
malo ko uči na Pejgambera salavat,
a malo ko hoće, bogme, sadaku dat,
ja l' klanjat kojeg namaza rećat.

Tako baš neki dan,
pored Šabanove kuće nabasam,
pa onda vam 'nako zahmetile,
uniđem kod njega k'o birvaktile.

Kad sam blizu njegove sobe bio,
zbiljam sam se plaho začudio,
očujem njakve avâze fine,
rekoh: sigurno tećbire donose i zikr čine,
al' kad sam uš'o mor'o sam da zinem,
koje su tude žene silne.

Ne znam ni ja sâm kol'ko jih imâde,
al' sve su zahalakale i sve se inâde,
pred njima su kahva i findžani,
baš i ove godine k'o i lâni.
Kad su viđale da u fildžanu nješto ima,
jedna uzela pa ogleda ostalima,
a druge zinule u nju; to him štima,
pa bûlje u nju, k'o u kaka âlima,
ja l', ne dô Allah, doktura i hećima,
a ona njima: kako će jedna imat dobitak,
a druga jopet gubitak,
jerbo će joj u muža bit džep plitak.

Kad su u kahvu ogledale,
onda se u razbacivanje graha dâle,

pa kažu: za koju heftu haber dobijaš,
i od njega ti neće biti dobro baš,
sin će ti dobiti keca u školi - da znaš,
a ako hoćeš muža da poslušna imaš,
reci mu 'nako oštro i katilski: marš!,
pa ćeš vidat kako onda sluša,
amân - k'o majčina duša.

A ako je kakve ters-naravi,
ti se tužna plaho napravi,
pa zacvili, zaplači i suze pusti,
onda ćeš ga moć kako ho'š musti,
i on će ti u svemu morat da popusti,
jerbo to nijesu muškarci k'o prije,
ovima se svima suprotstaviti smije!
Smiješ ga osovati, smiješ ga oplesti,
smiješ ga u svakom nijjetu omesti,
a one, bogme, prije,
žena osovati ne smije,
tad se znalo ko je gazda,
on je sudio svuda i vazda,
i bilo je reda i sklada,
bilo sreće, beričeta i rada,
a danas butum porodica strada,
zbog insanskog niskog pada.

Ama nejma tu beričeta, ljudi,
đe žena čo'jku šefuje i sudi!!!
Jerbo znate po Kur'anu i Hadisu,
da žene gazde nikad bile nisu,
one sude djeci i čuvaju sebe,
dok je čo'jk odgovoran i za nju i sebe.
Znači, uloge se brate znaju,
pa što se onda žene đe ne treba petljaju?!

Drugi insan kad viđa kod drugog šta,
ufati nješto da mašta:
"E, da li je 'vaka moja žena,
to bi znala leđa i rebra njena!"
A kad to isto i njegova žena uradi,
on se čak ni zehre ne iznenadi,
hej, pa takav ti je vakat, šta li,
svašta kod nas, brate, páli...

Žene su se borile za njakve ravnopravnosti,
pa sad muževima polomiše kosti,
sad svaka ima prava plaho veća,
a koja posluša muža - e, to je prava sreća,
on je sad u njenim rukama k'o vreća,
il' tōbe ja Rabbi, korpa za smeća,
baca na njegov što god hoće i želi,
ona se kako hoće s društvom veseli,
a ako to on i poželi,
treba prvo upitati ženu za to,
jer, namah će doć do gužve, bāto,
pa zar žena nije isto što i zlato,
i ne rekoh li vam davno ja:
"Nije zlato sve što sja!"

Žene, majke, sestre, drugarice, kolegice,
jaranice, ahbabice, domaćice, sekretarice, kuharice,
znam da su vam muževi kukavice,
al' nemojte jih fatat na udice,
eto, dobile ste svoja prava,
vaša je kuća, vaša plata, vaša hava,
vaša sijela, posijela, kahva i baklava.

Ako su oni hrabrosti kukave,
budite vi makar malo milostive i lukave,
smilujte im se, tako vam Boga,
pa im dajte nješto od toga,

pa i čo'jk je ljudska glava,
treba i on da imade njakva prava!

Ma bolan, sestre, kolegice, komšinice,
nemojte biti tol'ke škrtice,
odvojite od te vaše silne vlasti,
štogod i za ljude, tako vam časti,
i ako ne dojde do Kijameta i propasti,
Murto će da vas butum časti!

(*ZEMZEM*, Sarajevo, 1981. god., br. 2-3, str. 30)

EGLEN AHBABA

(Murto nam se nahuj'o i ražljutio,
eto, kad bi koga strefio namah bi ga ošamutio.
Nahujala ga, bezbeli, njegova rođena žena,
a to ćete skopčat tek potlje ovog eglena,
između njega i njegovog ahbaba Husejna).

- HUSO: Uh, vidi, vidi Murte! Nisam ti se nâd'o.
MURTO: Jámi, brate Huso, umal' ti njesam nastrad'o.
HUSO: Ah... šta je bilo pobogu brate?
MURTO: Čuti ahbabu. Reću ti misli koje me pate.
HUSO: De, de, kaži, kaži.
MURTO: Važi, važi... móre, móre,
ma ust'o ti ja prije zore,
eto, ust'o ti plaho rano,
prije neg'je dan osvan'o,
onda, moj ahbabu, sabah kljano,
kad ti moja hanuma iz kreveta povika:
"Deder stari, proli tu vodu iz ibrika,
pa donesi friške, tâze,
iz bunara, ja l' Husine magaze,
pa pusti kôke, nemoj da kupus gaze,
a djeci reci nek na njihke malo pripaze,
jerbo ako bude kakva belaja i zijanluka,
proradiće, ondak, moja vel'ka motka".
HUSO: Šta dalje bi, tako ti Velikog Boga?
MURTO: Uh... šuti, čuvaj se ti svoga!
Ja i kôke pustio i vode tâze donjeo,
pa, ondak, pobogu si brate, kahvu pristavio,
jah... pa onda u đezvu salio,
kako bi sa hanumom na tehanluku fino popio.
HUSO: Pa šta je dalje bilo?

MURTO: Ma ovo se ne bi ni u snu snilo,
šta se meni na ranom sabahu dogodilo.
Čuj šta će dalje, moj brate, biti,
pojdosmo mi tu kahvu 'vako piti,
kad ti hanuma viknu k'o guja ljuta:
"Ma, Murto, neću ti ponavljati sto puta,
ne pravi se kahva 'vako,
eee,,. jesi ga i ti stvorenje naopako!"
"Ma, draga hanumice, kako ću, kako?
Ja ne znam, ženska glavo, bolje!"
A ona će: "Sreća ti je što sam dobre volje,
jerbo sada bi ti letio eno dolje!"
i pokaza mi rukom na vrata:
"A sad deder leti Husi i za pola sahata,
da si ga pit'o kako se kahva pravi,
jer ono je čo'ek pravi,
svoju hanumu služi - eno sav svijet vidi,
hajd' šta si stao - idi!!!"
Pa evo, Huso, il' mi kaži kako kuhaš kahvu,
il' mi namah sali stravu.
Je l', dragi brate, je l' štima?

HUSO: Uh... teško nama papučarima.
Ma šta je ovo, dragi ljudi,
počela nam svima žena da sudi.

MURTO: Pa hajd' ti sad pametan budi.

HUSO: Jah... jah...

MURTO: Ah... ah...

("ZEMZEM", Sarajevo, 1978. god., br. 4, str. 4)

BELAJI MURTE I RAME

- MURTO:** O, Ramaga, uranio, zoru prevario,
Đe si, otkad te nijesam vidio,
a baš sam te njeku noć i usnio,
k'o iš'o ti na mubarek-Ćabu,
i vid'o mog rahmetli bābu,
jah... k'o san, moj brate.
- RAMO:** Ma i ja sam sinoć nješto sanj'o,
kó ja njakvu djecu ganj'o.
- MURTO:** Bezbeli bili u lopovluku.
- RAMO:** Jes, jes... meni kuku,
ama mi iznjeli njeku pitu da se hladne,
tamo neđe na kraj verande,
kad smo hotjeli da je pojedemo 'nako džematile,
priletilo neko "kopile",
i na brzaka ukralo pitu,
a sutridan smo našli samo tefsiju u žitu.
- MURTO:** Jah... k'o mladež ova,
jesi l' je pušč'o ispod svog krova,
očekuj od nje svašta.
- RAMO:** Jašta.
- MURTO:** Pa đe si hod'o jutros, fala Bogu?
- RAMO:** Uh, šuti Murto, gotov' sam pao s nogu.
- MURTO:** Baš si tol'ko trk'o?
- RAMO:** Eto, umal' od muke nijesam crk'o.
- MURTO:** A što, kuku nama?
- RAMO:** Ma hodam od sabaha po stanicama.
- MURTO:** Pa nek si hod'o, al' što si tako ljut?
- RAMO:** Sad ćeš ti to, moj ahbabu, čut.
Evo 'vako. Na ranom sabahu,
i to u plaho vel'kom strahu,
na veterinarsku stanicu odletim, znaš.

MURTO: A što ćeš tamo, baš?
RAMO: Ma nješto bi se obotalio horoz,
kašlje, eto, prehladio se skroz.
Ne pjeva ko prije,
nješto mu u grlu dobro nije,
pa po čitav dan nit jede nit pije,
eno moja ga Fata pritisla uz peć da ga grije.
Pa iš'o kod onog hajvan-hećima,
da viđa šta mu to ne štima,
a on, vele, njakve rengele ima,
pa nek ga pregleda, Bog mu dao.

MURTO: I meni je tvog horoza žao.
RAMO: I tako prođem ti kraj one Medrese,
i na željezničku stanicu put me nanese.

MURTO: Šta ćeš tam'o, ako si pobogu brat?
RAMO: Ma gled'o da neće koji voz stić na vakat.
I ček'o tako punih pet sati,
a ni jedan da na vakat krene, ja l' da se vrati.

MURTO: Pa kud s te stanice ode?
RAMO: Onda se napijem malo vode,
pa na avtobusku stanicu produžim,
kako bi stig'o kući da hanumu štogod poslužim.

MURTO: Pa ode li kući, moj ahababu?
RAMO: Ma jok. Niko se ne da vozit džabu.
Dok sam ja u 'noj gužvi avtobus ček'o,
neko mi šljajpek dig'o - ko bi rek'o.

MURTO: Sigurno ti ukr'o neki hrsuz?
RAMO: Šta ćeš kad sam danas baš njeki baksuz.

MURTO: Pa će si sad naumio?
RAMO: U stanicu milicije, jesi l' sad razumio?
da him kažem kakovih hrsuza ima,
nek svaki od njih dobro zna.
A će si krenó ti, moj Murto?

MURTO: Vala, gledam na koju stanicu bih i ja zalut'o.
RAMO: A baš jih ima još?!

MURTO: Ima, ima, brate, kol'ko ho'š,
eto, ja odoh u stanicu za hitnu pomoć.
RAMO: A što, bolan, baš tamo?
MURTO: Zapelo mi, moj Ramo.
Trebam mi nešto para,
oko pedeset novih dinara,
trebam mi mom Osmici njakva knjiga,
i nije samo u tome moja briga,
moram ti otić' i u Medresu,
znaš - one softe će su,
da vidam kako Zijo uči,
i da l' njega štogoderce muči.
Al' prvo odoh u tu stanicu,
da dobijem koju paricu.
RAMO: E, ako je to stanica za hitnu pomoć,
bezbeli će ti i pomoć.
MURTO: Hajd' žurim, Allah emanet!
RAMO: Odoh i ja, Allah selamet!

(*"ZEMZEM"*, Sarajevo, 1978. god., br. 6, str. 32)

INSAN ILI HAJVAN?

Subhanallâh, šta ovi kaum čini,
šta sve ne uradi i šta ne učini,
i po dani, i po mraku, i po mjesečini,
i ako ćeš bit' od njihke ti samo zini,
sa sebe "zablude" ti namah skini,
Boga i svetinje, neuzubillah, baci iza leđa,
jer jih to, brate, plaho vrijeđa:

"Pa zar u 'vom modernom zemânu,
da obožaješ njakvog Boga i poštuješ nânu,
sve ti to, ahbabu, baci na stranu.
Vjerovanje Boga je prevaziđena stvar,
sad čo'jk, a ne Bog, pravi dar-mar,
a nânu, bîku, êbu, staru nênu,
i još kojeg starog čo'jka i staru ženu,
čim prođu še'set ljeta,
treba jih u ime čitavog svijeta,
u starački dom poslat - da nam ne smeta".

Tako, eto, konta čeljad današnjeg vakta,
a evo njima od šake do lakta,
i još mnogo više i mnogo dalje,
nek him se to umota i namah pošalje,
uz haber da zamandale svoje hralje,
ako misle da zijevaju 'vako i dalje.

Današnji čo'jk lupa se u prsa i veli,
kako svakog pomoć želi,
i sa svakim komad hljeba dijeli,
a je l' mu mati i bâbo ostare,
oni za njihke i ne mâre,
nejma him pomoći niti kake pare,
i dom staraca hi zaobić' ne mere.

Pa kad nećeš pomoć svoga oca i svoje nêne,
kako bi ti onda, brate, pomog'o baš mene?!

Prodaješ se baš k'o najjeftinija roba,
varaš Boga, a da nećeš Njegovoga roba!
I da ti vjerujem. Eee, piši propalo,
jer je pravijeh insana davno nestalo!

Evo, rećemo, da smo samo pola pâra,
što smo ih ostavili kod kockara ja l' krčmara,
dali za gladne i žedne u svijetu,
kupili hranu i poslali him u paketu,
vidili bi da bi spasili 20 milijuna, róde,
ljudi, žena i djece koji umiru brez vode,
a mahsus brez hrane - kore hljeba,
koja nama ionako uopšte ne treba,
jer su nam korpe od smeća prepune hljeba,
o, tako vam Boga, zemlje i neba,
zar još smijemo govorit' - k'o lâni,
kako smo plaho kulturni i humani?!
Pa kome još ne mere jasno da bude,
da i savremeni čo'ek ubija te nevine ljude!!!

Ako bi kontali u čemu je tude stvar,
našli bi da nam je u dušama i srcima kvar,
puni nam džepovi, puni ormani i regali,
prepune sobe, kuće i vel'ki hastali,
al' niko neće da se s dinarom halali,
kojeg bi svi do ijednog namah poslali,
neka makar koru kruha okusi sirotan gladni mali,
koji niti pije, niti puši, niti pâli,
pa čak nejma šta ni da jede,
tol'ke je sjerotinje i tol'ke bijede,
a savremenjaci to mirno glêde,
jerbo bitno je da oni imaju,
da sebe i svoje trbuhe štimaju,

a gladni - tako him sudbina htjela,
da nejmaju ništa od pića i jela,
eee, bogme, su nam batal taka djela!!!

Al' sad će, Boga mi, brzo Sudnji dan,
pa će onda svaki insan,
dževap Bogu morat davat,
pa neće moći ni jest ni spavat,
nego će imati ključalu vodu koja prži,
bogme, moderni čo'jče, dobro se drži,
jerbo taki su Allahu najmrži,
koji imaju - a neće da daju,
nego samo u svoje hralje i trbuhe trpaju!!!

Sad ne znaš - je li insan,
ja l' je rogati il' brez rogova - hajvan!

Eto, rećemo, nekad su konji u saobraćaju bili,
ali ti hajvani nikad nijesu pili,
a na današnjim džadama ima, brate,
kol'ko ho'š pijanih konja koji rza ju na te,
i ako ti ne lupiš njega, on će tebe,
ja l' da te slupa, ja l' da te ogrebe.

Ranije dok je konja više bilo,
brez grifova se nikud nije smilo.
Ni danaske se ništa izmijenilo nije,
jer ni današnji konj bez grifova nikud ne smije:
savremeni konji na pragu grif imaju,
pa to po automobilima i dućanima štimaju,
samo se čeka još trenutak taj,
kad će savremeni konj biti - potkovan!
Jerbo kako se savremeni pojedinci štima ju,
sve uslove i šarte za pravog konja imaju!!!

Prijašnji pravi konj se oslobodio svih stêga,
pod kojima se savremeni konj od težine gêga,

jer nije šala šta su natovarili na njega,
te lančić, te lanac, te značke,
bilo od ćuke, slona, vola il' mačke,
te prijuze, konopce i ostale stvari,
od čega je sad oslobođen konj stâri,
koji za to više i ne mâri,
već plače, dreči, sav se hûd pomeo,
što mu je insan pos' o preteo.

Nemojte, braćo, krasti pos' o od hajvana,
prifatite poslove i rabotu insânâ,
dok vas nije strefio azab Sudnjega dana,
zato, dojdimo do tîbe i pokajanja,
dok nije došlo do kijametskog razaranja,
jerbo uzalud su onda naša pomagajsanja,
vikanja, kukanja i plakanja!!!

MURTO ZALUT'O

Uh... uh... ja dunjaluka,
ja današnjeg kauma,
šta radi i čime se sládi,
to je Bogu plakat...
al' šta ćeš - takav ti je vakat!

Baš sam evo kod mog ahababa Muje bio,
i š njim o ovom tamokarcen muhabetio.
Pit'o me šta se to u čaršiji sa mnom zbilo.

Ma rekoh: Šuti, to se ne bi ni u snu snilo,
šta se meni danaske u kasabi našoj desilo.
Idem ti ja onom širokom džâdom,
za jednom curom 'vako plaho mladom,
kad kupi ona njakvi papir i ode unutra,
a ja gledam za njom: ah... rano ljuta
ma iš'o bih za njom od mraka do jutra.

Ma hajd' kupim ti i ja onu hartiju,
da vidam čemu se ljudi tamokarce smiju,
ja mislio igra njakvi film, ja l' kino,
rekoh - biće mi tamokarce plaho fino.

Pita me Mujaga - Pa je l' bilo dobro?
Rekoh: Jes vraga! E, moj pobro,
čuj šta je bilo i šta mi se dogodilo.
Uđem ti ja na velika vrata njakva,
kad bijaše tudin naroda svakakva.
Prema meni ide jedna cura i sva se uvrće,
ja gledam i kontam: šta želi - šta hoće,
da l' krušku, ja l' neko drugo voće.

Ma kakvo voće... ide ona meni pa se samo vrti, vrti,
i onda se natrag, na rikverc vrati,

uh... moja draga mati, šta ću reći Fati,
šta je sa mnom bilo da joj je samo znati.

Ona cura se uvrne sad tamo sad 'vamo,
a ja gledam u nju samo,
i buljim... stao od čuda,
a ona se uvrće svakako i svuda.

Pogledah ja po toj ludoj kući,
kad ono svi se uvrću,
vallahi... svi se uvrću!

Tad će meni Mujaga: E moj Murto, đe si to zalut'o?
Ćuti bolan, ja ti zino 'vako k'o vo,
buljim i stao,
pa vičem: Ah, Bože, što mi nisi pameti dao!

A oni opet uvrću i nogu i ruku,
uvrnu se i u p'asu i u kúku,
k'o da imaju kaku strašnu muku.

Kad čujem ti ja njakvu viku,
jedan bradonja viče: Čaj, ćiku - čaj, ćiku!
A jedan brkajlo uz'o klipu neku,
pa s njom stvara vazdan dreku.

Ne mereš vidit vrata u tom mraku,
a ne vidiš ni curu svaku,
sad se ona nagne,
sad se do zemlje sagne,
valjda nešto izgubila,
ko kad nije pazila,
sigurno je to i zgazila,
ma ko kad je bilo u mraku,
ama... izuder'o bi ja nju svaku,
pa se ne bi skitala sama po mraku.

I čim sam vam vrata napip'o i naš'o,
namah sam na vrat - na nos izaš'o.

Tako ja to pričam svojim ahabima, a oni vele,
da je to njakvi... kako no se kaže... disko club,
jah, jah... tako njeakako, zapetljano skroz,
ma, eto, volio sam da me je uj'o horoz,
il' ne daj Bože, da me je uj'o ćûko,
ma šute, umal' vam nisam puk'o,
i deblji kraj izvuk'o.
Jah...

("ZEMZEM", Sarajevo, 1977. god., br. 1-6, str. 47)

MURTO OPET ZALUT'O

Jah... što ti i ovi vakat leti,
sad živiš u zimi, sad u ljeti,
sad si mlad; imaš nekol'ko ljeta,
sad ti jopet starost smeta.

Ma nisam vam kod svog ahababa Muje bio,
nisam ima evo vakta š njim muhabetio.
Pa danaske malko skrenu',
da viđam njega, djecu mu i ženu,
ne bi l' viđ'o kakvu promjenu.

Ahabab, mi brate, prič'o o svemu,
kako su šljive sad u pekmezu i demu,
on to ni za živu "čuturu" ne da u rakiju,
jer tada mu se, kako veli, ljudi smiju,
mnogi tada glave okreću i kriju,
k'o da him je bacio u njedra kaku zmiju.

A onda ja njemu, moj pobogu brate,
poče kazivati belaje koji me prate,
a njihke dvoje 'vako zinuli pa me prate,
k'o da ću na usta izbacivati granate.

Pita me, brate, šta je s menom bilo,
šta mi se je i danaske u čaršiji desilo,
je l' bilo kakvog plaho belaja,
je l' bilo kako ne valja.

A ja njemu priču poče,
kako jedan i za Ramazan rakiju loče,
mala mu čaša, pa sipa u vel'ko lonče,
pa kad mu "šljiva" ode u mozak, umjesto u stomak,
onda počne da se gega i zijeva,
i 'vako, po prilici, pjeva:

"Oj rakijo, ráko, ne guraj me jako,
jer ja za te dadoh i pare i zlato,
a ti mene guraš u najveće blato,
opa batooo..."

I sve tako, svakako, dakako,
dok se ne okrenu naopako,
i kao vel'ku sreću i ponos,
zabije u blato svoj nos,
pa ženi i djeci dojde bos,
opet lupetajući, dok bude išao kući:

"Puca dvica na crvena kēca,
a kod kuće gladuju i žena i djeca.
Dojdoh kući mene žena pita;
O moj čdvo, mi nejmamo žita!
Ko te pita što ti nisi sita,
ko te pita što ti nisi jela,
ja sam ost'o bez svoga odijela!
One moje nove pantalone,
u birtiji popile su lôle".

I tako iz dana u dan, klap - klap,
dok ne dojde na prosjački šćap.
I već sa izgubljenom nadom,
krenuh ti ja za curom plaho mladom.

Obukla njakve rifle,
a noge joj k'o kifile,
pa uvrne sad lijevo, sad desno,
a ja umal' od buljenja nisam u jarak tresno,
ma postalo mi na 'noj džadi plaho tijesno.

Onâ joj kosa pala na ramena,
tako nešto nosi svaka žena,
a one joj kundure visoke pete,
sad gore sad dole stalno lete,

baš k'o po vasioni one komête,
a ja za njom k'o malo dijete.
Ma da mi je da je vidim sprijeda,
a i ona stalno nješto gleda,
pa se nekako i meni okrenu,
a ja sav, butum pretrnu':

Muško... jes.... vallâhi, muško.
Ma jes... dina mi - muško!
Jes... tako mi moje petero dječice,
ma jes... moje mi drage hanumice!

Amân - i brkove ima,
meni namah postade zima,
nije mi više tudin godila klima,
k'o da kod mene stotinu međeda ima.

Uh, tobe ja Rabbi, ako si pobogu brat,
namah sam ti stao kidat,
što me moje noge nose,
a oborio sam nekol'ko onih što na džadi prose,
ja da viđaš belaja i zbrke,
ma bježim ti ja - samo da ne vidim onog brke.

Kad sam pohajle odmak'o i kidn'o,
kužnem ga jopet, jer je bilo vidno.
Ah... da viđaš, moj brate, sad promjene,
onaj brkajlo izdaleka izgleda k'o i sve žene.

Eto, što ti je stâro čeljade,
njemu nejma po čaršiji ni hodat fajde,
eh... nejma onijeh starih vremena,
sad, eto, ne znaš šta je čojk a šta žena?!

Eh... ne zvao se ja Murto,
ako ni danaske nijesam u čaršiji zalut'o,
vjerujte mi, bilo mi je plaho mutno.

A u 'noj zbrci i trci, razbio sam i lakat,
al' šta ćeš - takav ti je vakat,
uh...

("ZEMZEM", Sarajevo, 1977. god., br. 7, str. 40) .

KAKO JE MURTO PROŠLOG BAJRAMA ZALUT'O

Pa da muhabetim kako sam proš'o,
kad je lanjske godine mubareć-Bajram doš'o.
E, moj pobogu brate, hodam ti ja gladan,
plaho slomljen, čemeran i jadan,
ma ne znam ni đe mi se nalazi stan,
jer mi se zamaglilo pred očima,
ma ne viđam ni đe koja kuća ima,
po 'nim Šeher-Piljužićima,
al', pobro, bez vatre nejma dima,
tako kontam, tako njekako velim,
al' stalno bar jedan batak pojesti želim.

Učio sam đovu koju zna svak:
"Allahumme e'tini halveti ve hurmeti, ve baklaveti ve batâk".
Pa naidem tako kroz 'no selo,
a ona djeca se igraju i viču plaho veselo.
Nekô žvalji pitu, nekô klôpa kolače,
a moj svaki zub na drugog udara i skače,
eto baš, k'o kako mlađašno malo mače,
ma pusti belaja, čojk bi poj'o i bakrače,
i sve što tudin u njima ima,
a da ne besjedimo o tepsijama i sahanima.
To ti je sve sitna roba,
za onog ko je gladan i ko hoće nešto da proba.

Da viđate borbe, majko moja
velikog junačkog boja,
u mome plaho "malom" stomaku,
njakvi se potukli baš k'o horozi u džaku.
Onaj vuče sebi a drugi opet sebi,
ono što je još bilo u utrobi.

Dojdoh i ja na ručak braćo slatka,
kod mog ti Mujage bila pečena patka.
Pa tu bila velika mōba, sve i svak,
ali meni ne dojde, bogme, oni batak,
uh... ostade mi jopet prazan stomak.

Bogme, onu batačinu smaza hodža-Mujo,
da sam bio bliže, vallâhi bi ga uj'o.
Ja, bolan, taj batak tol'ko vrêbo,
i kad sam ga već pojest treb'o,
kad ti ga zgrabi hodža, fino zasukanih rukava,
i reče: "Hej, pa ovaj je batačić bolji neg bajramska baklava".

E, tu sam vam isp'o ćoškasta glava,
al' hodža k'o hodža - on ima veća prava.
Ma nek jede, nek se goji,
njemu pohajle stomak plaho fino stoji.

Pa onda kad smo svi džematile jeli,
tad na namaz prispjet smo hotjeli,
te smo teškom mukom u džamiju prispjeli,
ma nije zbog mene - brezbeli,
već zbog hodže-Muje, jah... baš zbog njega,
velik stomak, ne mere da ide, sve se gêga,
sav se zadih'o, vas je znojan bio,
kad je u džamiju uz vel'ku muku prispio.

Poče se namaz da klanja,
kod njegovog takvog stanja,
poreda se brat do brata,
treba, bogme, klanjati više rećata.
Hodža puhne, nije šala ljudi,
jer stomak je stig'o gotovo do grudi,
pa se ne mere naš alim da sagne
već kad krene na rukju samo se malo nagne.

Poslije namaza poče ti hodža da vâzi,
kako se treba Božji nimet da čuva i pazi,
ni jedna mrvica ne smije da se zgazi,
to je Božji ni'met, Božija nafaka,
to mora da poštuje osoba svaka.

I gotovo u čitavom vâzu samo piće i hrana,
pa poče nješto da muhabeti iz Kur'ana:
"Kulû vešrefû" - "Jedite i pijte" - dalje ne htjede,
Pa reče: "Eto braćo, i Allah naređuje da se jede".

Jedan softa prisustvov'o tome,
i sve razumio, dabome,
pa mu čudno što taj efendija ne reče,
"ve la tusrifû!" - "ali ne pretjerujte!" - poče da ga peče,
pa napomenu hodži čim ovaj iz džamije izađe,
al' se hodža naljuti, pa umalo ne dođe do svađe.

Ciknu hodža: "Šta stvaraš od mog vâza kviz,
ja sam obični hodža - ja nijesam hafiz,
Vidi ti njega vrijeđaš jednog imama,
al' šuti... nek ovo ostane među nama".

Tako sam vam ja doživio Bajram prošli,
a pošto su evo već jopet mubareć-dani došli,
eto, kroz koji dan Bajram kuca,
nekom na vrata, nekom na srca,
al' nekom će da pokuca i na stomak,
da mu udijeli ja l' but, ja l' batak.

Poistiha jed'te i ne pretjerujte,
u 'no "ve la tusrifû!" - čvrsto vjerujte,
jerbo ko se toga ne drži i ne čuva,
more stomak da mu se napne i naduva,
pa vidi belaja i vidi bruke,
a sve zbog velikog trbuha i pohlepne ruke,

pa ako ne mislite imat' plaho.muke,
jedite - gram po gram,
i sretan vam i hairli, KURBAN-BAJRAM!

(*"ZEMZEM"*, Sarajevo, 1977. god., br. 8, str. 36)

U STAMBOLU NA BOSFORU

Eh, ko nije vid'o muke i belaja,
i ono što valja i ne valja,
neka ode u 'no inostranstvo, brale,
tamo će svega naći k'o od šale,
ima tu svašta i za vel'ke i za male.

Tako mi krenuli u Tursku, nalet je bilo,
na ekskurziju i evo šta nam se dogodilo.
Ja ću da vam muhabetim o Carigradu,
plaho, plaho golemom gradu.

Eh, slatka braćo, tu nejma šta nejma,
pa ko ima para taj nema problema,
a ko nejma, nek hudnjak đrijema,
jer ništa džabe nejma,
eto kakva je strašna zgodna
plaća him se čak i voda!

Elem, počeli mi da hodamo,
po Stambolu tamo - 'vamo,
pa tako nabasamo na Kapali-čaršiju,
a Turci od radosti nam se smiju,
al' brkati, brate, plaho mali,
al' nema veze - samo raspali.

Ide tako jedan i više moj bâto,
"Kod mene jeftin roba, jeftin zlato".
A ja ni kriv ni dužan, bolan prav i zdrav,
ali on ti meni leti i vuče me za rukav:
"Zemljak, hodi vamo, hodi, hodi",
ufati on mene za rukav i nekud vodi,
a ja krenem da viđam šta želi,
jah - brezbeli.

On ti mene dovede u njakvi dućan,
pa poče: "Bir lira, beš lira",
a ja ne znadoh šta mi to muti,
i to mi ne dade mira,
pa sam otlen kidno,
još dok je bilo vidno.

Pošto sam izglednio plaho mnogo,
bogme, i klopat bih nješto mog'o,
do aščinice jedne trknem,
i od muke umal' da crknem.

Kelner dojde a ja mu namah velim,
i prstom išaretim što klopat želim.
A jadan Turčin leti, nosi i dijeli,
ali mi ne donese što želim.
Ja ti njemu opet prstom pokaza,
tek onda on donese - a ja smaza,
jer sahančić je bio toliko mali,
možda zbog čuvanja linije - šta li?
Al' vjerujte mi, mog'o bih ga u oko strpat,
tolišašno je malo - ako si pobogu brat.

Ja viknem da dojde da naplati,
a on se brž bolje vrati - moja mila mati,
i nosi jedan duboki sahan kompota,
eh, to je velim, već sramota.
Rekoh mu: "E, jesi njakvo ćôše",
a on se smješka, nije mu loše,
a ja opet zagrmim: "E, moj bleso,
ne treba mi ni kompot ni meso,
nego deder klipane naplati,
a taj kompot tamokarcen vrati!"

On se smješka, oči ko jaja iskolačio,
velim ja: "Vallahi, nijesam mu dobro rastokmačio".
Pa izvadim plajpek i pokažem mu lire,

a on tek onda po svom "bubregu" prebire,
te koje će lire odabire,
a u meni se njakva huja sabire,
ma da mi ga je sad raštelit po tûru,
ko nekad kad sam vježb'o fiskulturu.

Ama ljudi, kakve su im cure fine,
jedna izajde iz avtobusa, druga odnekle iz limuzine,
a ako se najde kakav Bosanac - já što u nju zine,
i ja sam, bogme, buljio u njih vas cijeli vakat,
pa sam jednom zbog toga zaboravio i ručat.

Eto, zavjetov'o bih se, da ne bih jeo tri dana,
samo da iskolačim očice u je'nu Turkinju - po imenu Hana.
Ma kad sam je viđ'o jednom plaho blizu,
vjerujte mi, pretrpio sam jednu vel'ku krizu,
pa sam u jednog Turčina glavom tresn'o,
i po onim džadama bilo mi svuđe tijesno.

A đe i ne bi bilo,
kad sam buljio samo u jednu stranu,
u onu crnooku, mednu Turkinju, bajnu Hanu,
eh... da mi je sada imat u svom stanu,
bila bi mi k'o mehlem na ranu,
al' šta ću - slabe sam sreće,
sad se ona po Stambolu sama šeće.

A rek'o sam namah sebi i ostalim svima,
čim projde ova naopaka zima,
ima da se još jedno putovanje naštima,
i to pravac: Stambol na Bosforu i Dardanelima!

I na kraju da vam zapjevam: "opa batooo,
Turkinje su pravo, neprocjenjivo zlato".
Al' šutite, ne govor'te nikom,
drugi put ću otić trkom.

("ZEMZEM", Sarajevo, 1978, god., br. 1, str. 40)

MURTO NA MEVLUDU

Uh, što ti je ovi millet čuruk,
a ja, nalet me bilo, k'o tuntuk,
razbijem se na ledu, má pusti belaja,
pa se oko mene okupi njakva rája.
Jedni me dižu, drugi se oko mene klišu,
ne bi l' me jopet izvrnuli na léd,
a ja... uh... k'o stari djed,
nejmam ti onog kuveta ko birvaktile,
a naleti sad ono, sad jopet drugo "kopile",
i hoće, vallahi i billahi, ašićare,
da me jopet na 'noj klizavici svale,
da mi polome moje kosti stâre.

Dobro sam ja i proš'o - samo se udario u lakat,
jerbo takav ti je sad vakat,
samo, šućur Allahu, što nijesam ost'o sakat,
ne bi mog'o sutra na Mevludi-šerif nabešati,
i tam sve hodže i hafize slušati.
Možda će i koji softa bit,
pa valja ti, brate, i koju suzu prolit,
jer oni, k'o bîva, imaju avâze fine,
baš sam jih sluš'o lanjske godine.

Danas sam bio kod dajdžinice Râze,
pa smo muhabetili o tome,
kako ljudi na svoju djecu slabo paze,
plaho jih, br'te, umiljavaju i máze,
pa kad him što kažeš, namah ti jezik k'o
vrljiku isplaze.

Današnja mladež nije k'o za našeg starog zemâna,
pa ti sad nejma gotov' ni jednog dana,
da ti oni ne klopaju kâku "mezu" iz sahana,

a "ljuta" puca i iznutra i sa vana,
onaj nosi iz sobe, a onaj jope skida sa tavana.
Ma okrenulo se sve njeakako naopako,
ja to ne mogu rastolknati, ama baš nikako.

Eto, rećemo, lanjske godine Mevlud se uči,
neko sjedi na koljenima, neko čûči,
a neko, moj dragi, u džamiji stoji,
pa kol'ko ima hodža, hadžija i softi broji,
a oni uče, aman ja rabbi, ljudi moji,
ma čojk bi doš'o mahsuz da jih sluša,
njakvom milinom natopi se duša,
al' kad izajdeš navliju - tek te šćipi gúša.

Eto, lani samo što izajdoh iz džamije,
kad ti se neko plaho tuhafli smije,
prifatilo onu flašetinu, nagelo pa pije,
kako ga samo stid i sram nje,
pa pobogu brate, još i doviknut smije:

"Hej braćo, dajte i jednu šišu za Murtu,
dajte i njemu iz šiše "ljutu",
nek zahmetile s nama sjedne,
oho, evo i za njega šiše jedne,
hodi Murto živ nam bio,
i 'vaki stotinu šiša ispio,
živiooooo..."

Tako oni nješta stalno viču,
a ja ne hotjedoh slušat taku priču,
pa da jih se kutarišem njeakako,
stadoh da hodam 'vako naopako,
al' nije to, brate, lahko,
i nijesam mak'o ni pet aršina,
podignu se sva, brate, prašina
a potrese se i čitava ledina.

Jedan mi, bolan, zijančer poturio kladu,
zato sam se i oteg'o ondje na livadu,
pa ti ja viknem onom gadu i smradu,
iz sveg grla i glasa,
pa him se od straha prosu ćâsa,
a i on, bogme, vrisnu iz sveg glasa,
nahuj'o se - béli,
a ja to moradoh deverat - brezbeli.

Kad ti odmah navališe 'nako svi butumile,
i da me ne spasiše ljudi iz gomile,
sa onog našeg Mevluda,
možda bi bilo i kakvog čuda,
ko zna šta bi hrsuzi 'nako pjani,
uradili od mene - lâni.

Eee, nejma starog zemana više,
za onim vaktom more čojk samo da uzdiše,
a u ovom ne mere ni kako treba da diše,
ufati se hudnjak za trbuh pa kîše,
jerbo zagađena i prljava postala háva,
a nejma ni onijeh pravih starih baklava,
a od hrsuza ne mere čojk da spava.

Na Mevlud i ove godine otić' želim,
da tu radost i veselje sa svima podijelim,
al' prvo ću da provirim iza budžaka,
ima li pijanca il' hrsuza kakva,
pa ako jih kod džamije opet bude,
naći ću kakve plaho kuvetli ljude,
da me kako do džamije provedu,
a kad se završi - da me kući odvedu,
pa će, ako Bog da, biti sve u redu.

Jer, kako je bilo lanjske godine,
to ja samo znam,
zato nikad više na Mevlud ne idem sâm.

(*ZEMZEM", Sarajevo, 1978. god., br. 2, str. 3

MURTO SE NALJUTIO

Eh, đe vam još nijesam bio,
šta jošte nijesam žder'o i pio,
i kud nijesam po 'vom dunjaluku hodio.

Tako, eno, prije heftu dana,
preseli na Ahiret Husina nâna,
a sutridan joj bi dženaza, ja l' sahrana.

I ja ti uzmem abdest pa sa hanumom kroz čaršiju,
kad počeše mi se njakvi da smiju,
izvalili okaše i ništ' od mene ne kriju,
viču: "Gle Murte, daleko kilometar od svoje žene",
ja bogme, vidjeh da bulje u mene,
uh... što bi him razbatalio njušku,
i onu žensku i onu mušku,
al' imam abdest - sva im sreća,
inače bi letili po zraku k'o vreća,
polupali bi "tikvama" sva okolna drveća.

Ne smjedoh, bogme, ni od hanume svoje,
jer ona ti sve belaje moje,
more po glavi da sredi,
zato gužvat, moj bracek, ne vrijedi,
jerbo kakovu vam imam hanumu,
lomi mi leđa k'o papir ja l' gumu.

Kad sam klanj'o dženazu,
navrnem zahmetile Mehinom Nijazu,
a otlén krenem kući i luta juć po gradu,
nabasam na mladića i curu 'vako mladu.
Ufatili se za ruke,
valjda imaju njakve muke,

a možda su se ufatili jer ne znaju sami hodat,
ma ko će to sad znat i skontat.

Pa idući tako, nabasam vam ja lahko,
na njih hejbet što se drže za ruke,
i tako se vodaju,
vallahi, rekoh, još ne znaju po zemlji da hodaju.
Hotjedoh im kazat kako se hoda,
al' možda je to ovdin taka moda.

Ma šta me briga što oni ne znaju hodat,
valjda će nešto novo izmodat,
to mislim pa kliznem na širu džādu,
kad naletim ti na jednu ama skroz mladu,
sjedi pod kruškom, s muškóm, u hladu,
prilijepila se ona tako uz svog "dragana",
pa ga prikriva i pokriva sa svih strana,
hajd', rekoh, hladno mu - nek ga zagrije,
a kad ona ništ' od mene ne krije,
pa ti ko s poslom svog jarana miluje,
hajd' da je zima - pa neka je,
već sunce prži i grije.
Daklen, nije nikakva hladnoća ni zima,
već tu izgleda njakva lopovluka ima.

Pa onda nagelo se lice u lice, nešto šapću - stari,
ali kad sam rastokmačio u čemu su stvari,
to mi je pošlo raspoloženje da kvvari.
Nijesam vam ni sanj'o da je dotlen mladež ošla,
i da je tako za šejtanom pošla.

Uh, što kaum radi, naročito mladi,
pa hajd' se ti na 'vom dunjaluku snadi,
osjećam se k'o na potopljenoj lađi,
uvijek u njakvoj gužvi i svadi,
te hanuma vikne, ma ko guja ljuta:
"Murto, Bog te ubio, dabogda,

pometi tu prašinu sa poda,
i ne daj mački da po kući hoda!"

Ah, rekoh, hanuma sad ti je moda,
da šćene ja l' mačka po kući hoda,
eno u čaršiji sve onê dâme,
vodaju ćûke ja l' mačke sâme
i povazdan jih doćeruju i mâme.

Pa onda, brate, svađaj se sa Rašom,
najvećim našim budalašom.
Doš'o on meni neki dan,
pjan i nako zadihan,
pa veli na sva usta,
dabogda mu ostala pusta:
"O moj Murto, čuo sam od hećima,
da od rakije plaho koristi ima,
pa sam se i ja, evo, naljok'o,
kako bi progled'o na ovo drugo oko".

"E moj Rašo, ako želiš i na oko drugo,
da oćoraviš i da ne živiš dugo,
samo pi i sâm sebe ubi!
Pa viđaš bolan, ti rakiju posl'o u stomak,
a ona ti skrenula u mozak,
pa si sad sav naopak!
Veća si budala nego što si bio prije,
takav je svaki koji, k'o tî pije".

I tako svaki dan, sve polahko,
krenulo sve naopako,
i žena i djeca i ljudi,
pa hajd' ti sad pametan budi,
i ovoj se blesavošćini ne ćudi.

Hajd' ostani pri pameti,
kad ti je svako želi oduzeti.

Hej braćo, đe ima tog selameta,
jer sam ti ovdin izgleda svakom meta,
mlogim moje uvjerenje plaho smeta,
al' nema veze, doguraćemo do -Drugog svijeta,
a tamo ćemo vidat ko je vatri mēta,
ko je za džehennema, a ko za - dženneta!!!

Zato, grab'te braćo, dok još vakta ima,
letite za dobrima i pokajanjima,
jer... (kuku onima koji...
ma pusti belaja, sad mi se to ne broji,
neka za malo kasnije stoji).

(*"ZEMZEM"*, Sarajevo, 1978. god., br. 5, str. 38)

MURTO U MOSTAR ZALUT'O

Eh, ahababi, jarani i družino moja stara,
da vam malo našaram iz Balinovca - iz Mostara.
Ovdin sam bijo za mubareć-Ramazan,
eto, tamam u bôbu 31 dan.

Mogu vam rijet da mi je bilo fino,
samo sam dvi kile skin'o.
Ma kad viđam da svako liniju čuva,
i ja sam namah zabranio trbuhu da se duva,
i haj' dan po dan, sahat po sahat,
skinuh 2 kile, ako si pobogu brat,
a mog'o sam, vallahi, još koju kilu smršat,
al' navališe ljudi smokve, i vele:
"Jedi efendija - vidi što su zrele!"

Najviše sam jih poj'o kod Seje muezzina,
s Mehmedom i Dženanom - dva njegova sina.

A kad dojdoh kući, kod Rame, vel'kog mi ahababa,
reče mi on da sam u Mostaru bio džaba,
jer, veli, u Mostaru slabo džemata ima,
ne godi him topla štruja i klima,
u pô ljeta u džamiji him zima,
a ako koji čojk tamokarce i ima,
od zime, ja l' starosti klima,
pa jopet ondak tvrdi da djece ne ima.

Eee, tu je, vala, slag'o,
pa bilo mu krivo ja l' drago.
Ko kaže da djece nejma?!
Ma ima jih kol'ko ho'š,
čak i viška ' za koš!

Eto, ima ti djece na svakom koraku,
jedno se kocka u ovom a drugo u onom budžaku,
jedno sjedi na hastalu, drugo na džaku,
treće kamenjem gađa káku stáru báku.
Kažem ti, djece ima čitava hrpa,
ne bi jih čojk mog'o u voz da potrpa.

Samo što jih nejma jošte i na nebu,
čak su se našli, nije šala, i u mektebu.
Ko kaže da jih nejma - kuku,
po dvoje-troje jih dojde na vjersku obuku,
a kad se tam' pobiju i potuku,
tada im se broj jopet smanji,
pa bude još tanji i manji,
pa se ne mere više da stanji.
Jednom ih je bilo čak dvoje,
ščipili se pa u čošetu stoje,
i slike po mektebu broje.
Šta ćeš - moraju brojat' slike,
neće valjda - učenike!!!

A još da ne bi Hane, Fikrete i Senade,
koje su "nagledale" šta djeca rade,
ko bi onda u mektebu bio,
i ko bi se sa hodžom "borio".

Jopet se umiješa ovaj isti ahabab, pa reče,
i neđe u mrak 'vako uteče:
"Nejma džemata u Mostaru!"
Hajd', ban, ljudi ne zamjer'te bečáru,
ima ti džemata kol'ko ho's u Mostaru.
Ama, čojče, pametan ti meni budi,
ne mereš proč ti džádom od ljudi.

Ako kreneš kraj kake birtije u koji ho's vakat,
tudikarcen sjedi džemat i zdrav i sakat,
nejma, eto, kakijeh nejma,

neko nageo šišu, neko za hastalom drijema,
a neko da bi dokazao svoje "moderno" stanje,
dao se na galamu, dreku i psovanje.
A drugi (bezbeli njemu slični) zinuli u njega,
a on "tumači", trese se i gêga,
tobe ja rabbi, k'o da je on efendija,
a oni - safovi njegovih džematlija.

I jopet on meni, nejma džemata,
poblesavio; ko da je pao s šestog sprata,
pa viđaš li, ako si pobogu brat,
koliki je u Mostaru džemat.
Nejma đe jih čojk ne nađe,
ima ih, bolan, svuda i svađe.

Eh, brate, dobri i mili,
njeki su se čak i u džamiji okupili,
nađe jih se tudin desetak,
'vako kad je ponedjeljnik jal' petak,
a ostalim danima bude plaho manje,
što li - ne znam ni ja - drago janje.

Al' ipak, more se slobodno da diše,
jer ženâ, Bog dao, ima plaho više,
a pit'o sam za to i Duška Dugouška,
koji veli da je žena bolja od muška!

Pa ako i dalje 'vako naš muškarac krêne,
ja ću onda morat pobjeć među žene.
Zato neka sva muška čeljad, i vel'ko i malo,
pohrle i pohite u džamiju i zauzmu sjedalo.
Nek viđaju sve naše hanume i žene,
kako i mi znamo praviti promjene,
kako i mi, muška čeljad, znamo klanjat doć',
kako znamo "žderanja" se proć',
i, jopet, pravim putem pôć.

Eh, ako bude krenulo fajn tako,
ostaću vala muško, pa nek bude sve naopako,
i neću ić' među žene, ama baš, nikako,
jakako,
dakako,
svakako...

("ZEMZEM", Sarajevo, 1978. god., br. 7, str. 40)

NANINA HUJA

Ih, já ti ovog vaktá i zemána,
já ti ovijeh modernijeh dána,
eto, neki dan me zamoli zahmetile nána,
da i njoj štogoderce pročitam sa novinskih strana,.

Kobajagi, da viđa ona šta to tamo ima,
je l' svuda k'o kod nas zima,
da l' svaka nána mora glavom da klíma,
šta piše o kupusu, repi i krumpiru,
žive l' svi ljudi u slozi i miru,
ima li još nekog u dalekom Sibiru?

Ali kad nána spazi,
šta se u džeridi nalazi,
postade ljuta k'o najljuća paprika,
što svakom, eto, u džeridi izlazi slika.

Pitaćete: kakva slika, pusti, máni,
ma, bolan, ona što je na naslovnoj strani.
Vazda izleti slika kake golišave damice,
to je, brate, prešlo sve granice,
i zauzme i po dvije - tri stranice.
kako dáma provodi ljetne i zimske dane,
kakove sve jede hrane,
koje posjećuje kahvane,
da l' je kundura žulja,
kakva troši mirišljava ulja,
kakvu troši pomadu,
kaku i kol'ku ima kádu,
voli l' sjedit na suncu ja l' hladu,
šta o njoj stari i mladi znadu,
i kad će ponovo izvest kaku šou-paradu.

Te spominju dinare i nove i stare,
pa onda lire, marke i dolare,
pa u kojoj banci drži lovu,
pa će je na vestival zovu,
i kako joj tamokar nude lovu.

Čo'ek bi, vala zaključio - ima ona plaho para,
a na njoj, sirotinji, nejma čak ni haljina stara.
A ako, ne dô Bog, kastile neće,
na sebe haljinku da meće,
onda je blesava, ja l' glupa, ja l' tupa,
i gora je od ovce koja nogama lupa,
jer se neće otkrit dokle god je živa,
neće se razgoliti dokle god može,
a žena, čim more, otkriva se do gole kože.

Koja je od njih pametnija? - pita se nâna,
da l' ovca - il' golišava dâma???

To je, eto, prešlo sve granice,
pišu se o njoj po tri, čet'ri stranice,
a niko nije uslik'o mog ahbaba Refika,
eto, u džeridama mu nejma nikaka slika.

A da je otpjev'o samo pô pjesme na kakom vestivalu,
izaš'o bi čak na televiziji na prvom kanalu,
i svaka bi mu džerida objavila suret i postere,
moj slatki i mili dilbere.
A 'vako ga svijet pamti,
samo po ličnoj karti,
samo mu tudin imade slika,
zato što on nije od tih "umjetnika".

On ti, bolan, u rudniku kopa i radi,
ugalj vozi i vadi,
mi bi se, bogme, bez njega smrzli,
baš k'o mokri prsti u goloj čizmi.

Dok radi niko o njemu ni slova,
a kad umre prouči mu se samo dova,
i tek tada mu se objavi slika na pretposljednjoj strani,
baš k'o rahmetli Ahmetu lâni,
i tek kad je umro, tek je tada spomena vrijedno,
džeride pišu: "Ahmet je bio zlato jedno!"
Pet puta je udarnik bio,
u preduzeću nije nikad pušio ni pio,
uvijek na vakat na pos'o prispio.

Ne znam ko je to sve tako ful'o,
i zašto se o njem' nije ranije čulo...
A žensko ako i ne bi imalo školu,
ako bi se brinula o kakom volu,
nek je viđaju samo svučenu ja l' golu,
lete novinari da je vide i sretnu,
da je na televiziju ja l' novine metnu,
i kako to utiče na našu mladež,
to je, sasma, drugi padež,
a o tom padežu malo kasnije,
kad nam ovo postane malo jasnije,
jer su posljedice plaho masnije,
da čo'ek zaplače ja l' da se nasmije.

Hele, više treba da plače,
i to sve više i jače,
ako ne misli sam sebi u stomak da skače...
Uh...

("ZEMZEM", Sarajevo, 1978. god., br. 8-12, str. 34)

HODŽE NAHUJALE MURFU

Da ti pravo rekнем dragi brate,
ja ti plaho volim sve Allahove mahlukâte,
i one što imâdu omaške, baksuzluke i mâne,
ma volim ti, br'te, sve hajvane i insane,
jedino, kako 'no kur'ánska jazija veli,
mrzim šejtana, jedni druge, da Bogdâ, odnijeli,
i, da Bogdâ se šejtani fatali za guše,
njihke, eto, jedino mrzim iz dna svoje duše.

Od ljudi su mi najdraži, tude dileme nejma,
brate, svi oni vjerski insani, rećemo: hodže i ulema,
i dok se njihke slušalo nije bilo nikakvih problema,
a danaske, ovo se ovdin valjda kazat smije,
da ni hodže i ulema nijesu, brate, kao prije!

Jerbo birvaktile su ulema i hodže,
bili pravi naši uzori i vođe,
kad ti pogledaš njegovu džube, amân,
ispane ti 'nako sve po mjeri, taman,
a još kada ahmediju na glavu metne,
insan od ljepote samo što s uma ne smetne,
pa mu onda, ašićare, plaho fina brada,
ma eto, im'o si šta vidjeti tada.

A danas da ti besjedim pravo,
ovo sve odnekud hoda gologlavo,
i nije samo to, moj dragi brate,
nego objesilo oko vrata njakve špage i kravate,
i hele nejse, mjesto da oni džemat vodaju,
oni sa onim prijuzama i konopcima hodaju.
Ranije su hodže drugima vođe bile, moj rode,
a ove današnje, kako stoji, izgleda drugi vođe!

Jerbo da ga danaske drugi za nos vodi,
more se uhavizat po ovoj novoj modi,
koja mlogom hodži danaske godi,
pogledaj njihove konopce i špage, moj brate,
pa mi reci: je li Pejgamber nosio ikakve kravate?!
Pa mi onda, ahbabu, odgovor daj na sve ovo:
Da li mi slijedimo Pejgambera ili vrijeme novo,
i ako to slijede ulema i imami kao vođe:
šta će raditi ostali insani kad tako čine hodže?

I ovo se ovdin besjedit' more,
nekadašnje hodže nijesu išle na more,
nije zato što tada mora niđe nejma,
nego što su imali more, ali ' more problema!
A ove današnje mloge hodže i imâme,
jezera, more i golišave žene mâme,
pa ako jih hanume ne pušćaju sâme,
oni će povesti i njih i djecu nevinu,
neka malo pocrne i neka se skinu,
pa malo u kaku Talijanku, ja! Švabicu zinu,
i ne samo da tude izgubi abdest - nâlet,
nego, buljeći u golišave, zna ju izgubit i - pamet!!!

Onda mu se more plaho, br'te, osladi,
pa prekovremeno mlogo više sada radi,
kako bi i sljedeće godine otiš'o na more,
a on to, vjerovali ili ne, itekako more!

Kada mu vel'ka lova za to zatreba,
onda on svoje pacijente svuda vrêba,
da im uči hatme, Jasine, mevlude, tevhide,
sve to kod njega za plaho masnu cijenu ide,
a ako viđa da dobro posluje,
onda će početi i da zapisuje,
i "recepte" insanima i hajvanima da dijeli od reda,
pa ti onda na halal i haram on uopšte ne gleda.

Djecu i mekteb namah zapostavi,
klanjati, postiti i zikr Allaha činiti - zaboravi,
a što se naš dobri insan u grijehu dāvi,
to ti s tim našeg hodžu ne gnjavi,
jerbo sada on plan o budućem ljetovanju pravi,
jedino ako moreš koji mu dinar u džep stavi,
i ako ikako moreš ništa ne kritikuj i Toša se napravi!

I dalje ostajem pri tome da volim sve insane,
a jopet iznad svih: prave hodže i imame,
ali one koji slijede samo i jedino Allaha,
I Njegovog poslanika, Muhammeda Resulullaha,
a ne one pojedince među njima,
kojima svaki ovaj šejtanluk štima,
pa ga šejtan u svojim rukama stalno ima,
i umjesto da on svoj džemat vodi,
njega šejtan vodi po morskoj vodi.,
i to iblisu plaho, brate, godi,
jer će iz toga i koji grijeh da se rodi,
zato Iblis svake godine viče: "Hodi, hodi,
svakome ova morska voda plaho godi,
liječi išijas, bubrege, srce i reum,
dojdite 'vamo u Makarsku, Split i Neum,
viđaćete i gole ženske, - ma ostav'te stid,
jerbo one liječe mloge bolesti a mahsus vid"

Eto, tako šejtan, braćo, privlači i mâmi,
hajd' dobro što idu džematlije sâmi,
al' otkud s njima i neki imami?!

Samo se, brate, moreš pojedinim hodžama divit,
al' njihke je malo - lahko jih je izbrojit,
koji bi se mogli u pravu ulemu postrojiti.
Uh, uh, dosta korova i kukolja imade, pa u redu nije,
al' kud ćeš dalje, kad ni hodže nijesu k'o prije!!!

MURTO NE SMIJE DA UMRE

Aferdesum, ahbabi moji, što ću dosadan bit,
i što ću o ovom 'vako otvoreno muhabetit,
jerbo to me u duši plaho boli i peče,
pa kontam da bi trebalo da se kaže i reče,
zato ću sada iskoristiti ovu koju dekiku,
da vam rekнем pravi hâl i pravu sliku.

Juče sam vam bijo na mezarhucima,
a tudin mi već dedo i nana ima,
a onedavno i babo se udomaćio s njima.
Hele, proučio sam him 'nako kao unik i sin,
po jedan Elhami-šerif i suru Jasin,
i zamolio Allaha ono što me duži vjera,
da ih Allah sačuva azâba i džehennemskog šera.

A kad sam se već vrać'o s njihovog mezara,
vidio sam nešto što mi oči pâra,
i zagledo se u one nadgrobne spomenike
i na mloge rahmetlijine postere i slike.
Aman je rabbi, šta je otišlo za njihke love,
a oni gladni insan po svijetu kuka i zove,
al' nikako čojk da mu se odazove.
Ama zar nije bolje nahraniti sve gladne,
nego nakrhati na mezarima pećine hladne,
i š njima naše mrtve u mezaru pritiskati,
pa i kada bi šćeli, ne mogu od zôra ustati?!

Bijo sam se tol'ko zbunio, moj brate mili,
jerbo sam se osjeć'o kô u umjetničkoj galeriji,
slîkâ i karikaturâ na mezaru na sve strane,
pa ti dođe da plačeš, moj dobri jarane,
a naš ti insan, moja mila mati,

da ga šejtan čuva i da mu mezar prati,
pa ni živ ni mrtav to neće da shvati.

Ima jih koji dok žive ne vide vjere,
a kada Azrailaga dođe onda bi da se Islamom mjere,
a kada je živio vjera mu nije bila ni na kraj pameti,
i misli, ako mu se klanja džennaza
do dženneta će se popeti,
i neka znate, ovo bi rek'o i bratu svom:
"Zar vi mislite uloviti šta u mutnom?"
Vel'ka je sreća što Allah sve čuje, vidi i zna,
pa mu nećeš moći motati ni ti - ni ja!

Ako ovo smijem sada kazati i rijeti,
danaske se ne isplati, brate, ni umrijeti.
A ako već planiraš na Ahiret preseliti,
prvo bi treb'o dobre pare zaraditi,
pa za ukop, hatme i jasine izdvojiti,
zato predlažem - a trebalo bi to i usvojiti,
da umiru samo oni koji mogu platiti,
i od sada to svi trebate znati,
treba da umiru samo - bogati,
a siromašni neka čekaju koji sahat,
dok za njih ne dođe jeftiniji vakat.

Jerbo da kažem svakom našem jolpazu,
da će mu malo koji hodža doći na džennazu,
ako neće da mu se plati,
ama prije će on s kabura da se vrati,
nego što će ti besplatno džennazu klanjati!

Mlogi kada saznaju, samo 'vako zinu,
da jedan džematlija nije plaćao članarinu,
a hodža ti ga ogasuli i da bude tajnije,
bez znanja džemata i mutevelije,
a onda mu sâm u sobi klanjao džennazu,

**i to zato što će imat udjela u mirazu,
džaba što je to i sâm hodža kritikov'o na vazu!**

**A reći ću i ovo svakom jolpazu,
da neki neće ni da klanjaju dženazu,
dok him ne plate hatmu, četeresnicu ili sedminu,
pa tako hudnog živog insana do kože skinu,
a poslije na sva usta zinu,
kako je i to plaho malo,
i kako je još platiti trebalo!**

**Na kraju bih još samo ovo rek'o,
da ni moja smrt, bogme, nije daleko,
pa zato kada mi dođe životu kraj,
dođite mi na moj ispraćaj.**

**I to neka mi dođe, moj ahbabu,
samo onaj što će mi proučiti štogoderce džabu,
a oni što kakav šiçar s džennaze vrebaju,
takvi mi, vallahi, na mojoj džennazi ne trebaju!
Jerbo dosta su uzimali dok sam bio živ,
mada često nijesam bio niteke kriv,
i ne moraju, brate, u mom smrtnom času,
da pune s džennazom svoju vel'ku kasu.**

**Znam da će biti onih koji će da me hule,
ali ih molim da me makar mrtvog ne ogule!!!**

("ZEMZEM", 1983. god., br. 3, str. 48)

MURTO VIŠE NE BULJI U SURETLI KUTIJU

E moji dobri ahababi i ahababice,
evo jopet vam muhabetim s ove stranice,
al' sad o tome kake su haberli i suretli-stranice.

Eto, rećemo, kad sam ja bio plaho mali,
nijesam znao ni kako se ta kutija pali,
jedino sam tu kutiju mogao šibicom zapaliti,
al' onda mi moj dobri komšija Sabit,
ne bi hotio do kraja života halalit.

Besjedio mi moj rahmetli dēdo,
koji je svojim očima tu spravu gled'o,
kada ju je prvi u selu Suljaga kupio,
kako se butum dunjaluk tude skupio,
i počeo da se ibreti i čudi
kako ta haber-kutija nješto gundā i nudi,
i hajd' ti, bolan sad pametan budi,
i hajd' to sve skontaj i spazi:
iz njakve kutije izleću, bolan, neki avāzi!
E toj haber-kutiji je neko ime nadio,
nikako drugačije nego baš - radio.

Al' tako mi moga Plemenitog Boga,
ne projde puno vakta iza toga,
sjećam se dobro toga, ahababu, i ja,
pojavi se sad još jedna kutija,
al' ova kutija ne ispušća samo avaze i dreku,
nego prikazuje, brate, sureta i sliku njeku,
obejani i biljku, i insana, i hajvana,
a u čudu zinula moja rahmetli nana,
pa viknu 'nako baš k'o s pika,
kad je na 'noj kutiji igrala slika:

"Ama, djeco moja, to vam je šejtan hakîkâne,
uletio u kutiju njekud sa strane,
i samo zavarava, bolan, insane,
i od mlogih pravi skroz-naskroz hajvane,
to ti je sine, vjeruj mi, sihir novi,
i ako hoćeš selameta, Allaha u pomoć zovi".

A ja bio ahmak plaho mali,
pa počeo onu suretli-kutiju da falim:
"Ama nemoj tako, moja draga nâne,
nijesu u toj kutiji baš sve loše strane,
svašta ta kutija nama pokaže,
i u mlogim stvarima nam pomaže.

Eto, rećemo, pokaže nam razna sela i gradove,
mora, jezera, rijeke, brda i dolove,
i još plaho, Allahovih ljepotâ,
što insan lahko ne more da skonta".

Tako ja to nekad muhabetim svojoj nâni,
i tek udari po blesavoj tintari lâni,
kad su se na onoj kutiji prikazivali goli insani.

Meni su se oči ukočile i skroz stale,
kakve su se samo ženske prikazivale
i nijesam skonto ni danaske ni lâni,
jesu li to bili insani ja l' šejtani,
vjerujem da je bio Iblis u insanskom liku,
uvuk'o se u onu kutiju i pretvorio u sliku
i dobro veli moja rahmetli nâna,
da je to rabota prokletog šejtana.

Insan očekuje od te suretli-kutije,
da nas malo razveseli i nasmije,
a kako koji dan prolazi i ide,
mogu samō da se ratovi i sukobi vide,

a mjesto kake Allahove prirodne ljepote,
golišave žene pokazuju svoje sramote.

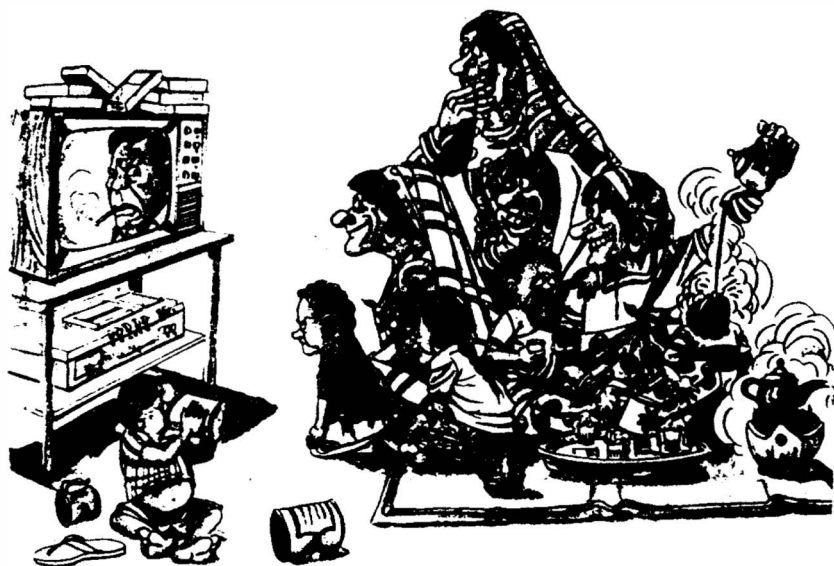
Što nam, brate, na 'noj kutiji ne besjede,
da su tol'ke sirotinje i bijede,
pa da sakupimo nešto love,
da kupe sebi kake haljine nove,
i' nek, brate, dođu 'vamo nama,
pa ćemo jih odvest' po trgovinama,
kupit him haljine sa duge rukave,
pa da više ne idu ' nako golišave,
jerbo kad je 'vako hladno,
mogu se, bolan, prehladiti gadno,
i, zaista, smisla nikakva ne ima,
da osobe sa kutije idu kod hećima,
i da joj on zdravlje namješta i štima,
kad kod naske, brate, haljinke puno ima.

Mlogi zbog te kutije, ako si po Bogu brat,
ostavi i ne klanja mlogi namaski vakat
i u vjeri postaje sve više sakat.
Hele nejse, kad to uradi insan mladi,
al' mi krivo što se i stari kakav nasadi,
pa u onu kutiju izvali oči ko jaja,
i gleda sve te šejtanluke do kraja,
a 'vamo hodžu tjera da mu hatmu uči,
jerbo on neće k'o biva, da se muči
da Kur'an čitati i učiti nauči,
mada mu je to čisti farz
e, kakav je naš insan samo - jolpaz?!

A ako ga sutra neko upita,
zašto Kur'an ne zna da uči i čita,
on vam je namah odgovor naštim'o,
kako za to uslove i vrijeme nije im'o.

I šta da se sad na to kaže,
nego da naš insan plaho laže,
al' svako je kovač svoje sreće,
meni more - al' Allahu slagat neće!!!

("ZEMZEM", 1984. god., br. 1, str. 62)

MURTO NA PIJACI

Na mlogim sam vam pijacama bio,
i svašta, bogme, tamo doživio i vidio,
jerbo svašta ljudi iznesu na prodaju
al' ništa, brate, džaba ne daju.

Bio sam vam na pijaci krava i volova,
kokošaká, konjá, ovacá i ovnová,
đe udaraju ljudi na belaje,
pa se ne zna ko koga prodaje,
ja l' vo čojka, il' čojk vola,
i ko sad treba da vozi volovska kola,
nastane prava frka, zbrka i stotinu belaja,
i ispane baš 'nako kako ne valja,
jerbo ne mereš da ukapiraš uvijek to,
koji je od njih dvojice veći vo.

Zato onaj koji kupuje konje ja l' volove,
mora dobro znati sve te folove,
jer sad mlogi vel'ke rogove imaju,
š njima mnogo štošta štimaju,
i koga takav vo ubode,
ne treba mu više, rode,
niti hrane niti vode.
Zato upozoravam onog koji na pijacu ode,
da se čuva takvog belaja i nezgode.

Onda sam kupov'o voće, povrće i banane,
što dolaze iz zemlje i sa druge strane,
i razne druge stvari, moj jarane,
i da vam kažem - makar ovo ispalo glupo,
što god sam kupio bilo je plaho skupo.

Eto, baš neki dan,
na najjeftiniju pijacu nabasam.
Aman, ljudi, što su tu jeftine stvari,
a prodaju jih i mladi i stari,
svako prodaje i svako se smije,
tako je jeftino, eto, samo što džaba nije.

Tako jedan brko, koji je kravatu
objesio o svom plaho debelom vratu,
koji stanuje čak gore na desetom spratu,
znači, koji je bliže oblacima i hàvi,
i umjesto da se time bavi,
da prodaje kule u oblaku,
on nješto zamot'o u njakvom džaku,
ščućurio se u jednom budžaku,
podig'o ruku i stegao šaku,
i više iz svoga krupnog glasa,
tako da se čitava okolina talasa:

"Ovamo žene, ovamo ljudi,
da vidate šta vam se nudi.
Svima ću vam jeftino da dam,
prvoklasan, najbolji iman,
najbolju vjeru čitavog svijeta,
koja mi već u kući pomalo smeta,
moj skupocjeni, "dragi" Islam,
svima ću da vam ga prodam.

Dodite svi ovamo, pogledajte fino,
prodajem vjeru veoma jeftino,
neka dođu i djed i otac i sin,
da mu jeftino prodam svoj din,
navali rode, navali narode,
još malo - pa "nestalo!"

Ljudi búlje - pa se čude,
šta sve ove osobe ne nude?!

Do sada nisu vidali javno 'vako,
da se dini-iman prodaje tako,
i to plaho jednostavno i lahko,
bez imalo griže savjesti,
i straha da će jih ko omesti.

Doduše, i do sada se iman prodav'o,
ali nije 'vako otvoreno i javno,
a sad ga na pijacu dunjalučku iznijelo,
i ništa ga u tome ne bi omelo,
ja l' ga poklanja, ja l' ga prodaje,
i za jeftine pare daje,
ako mu daš veću platu,
il' mu naturiš kaku curu o vratu,
kažem ti 'nako ko bratu,
on će ti vjeru da ostavi
i da je za kratki vakat zaboravi.

E ljudi, moji ljudi,
pa zar vas još i to čudi,
što smo toliko pametni, hoću rijet, ludi?!

Ako se već nešto prodaje,
ne treba da se jeftino daje.

("ZEMZEM", 1981., god., br. 5, str. 25

MURTO PRIJETI DŽEHENNEMOM

Butum se dunjaluk okren'o protiv mene,
i cure, i momci, i ljudi i žene,
i stalno nastaju njakve promjene.

Eto, namah da vam haber dâm,
neće više da mi naziva ju selam,
još kad naiđu 'nako golokraki,
pa još za to ima opravdanje svaki,
mene ufati huja i bijes,
da mogu napravio bih zemljotres,
il' bih napravio u njihovim glavama stres,
i svakog ošeperio po njegovoj glavi,
što se tako plaho pametan pravi.

I svaki taj moderni blêso,
jede svakojako hajvansko meso,
i ako ga pitaš je l' spomenuto Allahovo ime,
on se ne brine puno o njime,
i za njega nejma belaja, nejma zime,
neka samo ima šta u stomak da metne,
njega ne brine kako će Allaha da sretne,
i kako će mu na te harame i zabrane,
odgovoriti i odževapiti, moj jarane,
kada zebanije navale sa svake strane,
đe ćeš onda skriti svoje harame i mâne.

I, jel'da, moj dobri ahmače i blêso,
jeo si haram i brez Bismille meso,
jeo si rukom, k'o što šejtan jede,
sjedio tamokarce đe pijanice sjede,
živio si poput hajvana i vel'kog mêde,
i lotio bi da te sad hurije lijepe glêde,
e, bogme ne mere, moj dobri i veliki medvjede!

I da ti pravo kažem, ahbabu stari,
kupujemo se gotov' svi za tri stvari.

Prvo za što se plaho brzo prodamo,
jeste ako dinar, marku ja l' dolar ugledamo,
letimo na njih, ne mereš rijet, ni dva ni pet,
baš k'o što muha leti na izmet.

Drugo na što čojk brzo leti,
a to more svak brzo da se sjeti,
al' pazite da daleko ne odleti,
jeste žensko čeljade i sve njene čâri,
i mlogi će zbog nje obraz da pokvari,
i šta još - ovdin se eglenisat ne mere,
moj dobri i slatki dilbere,
i on će ti zbog ženskih čâri,
svog oca nazvati moderno: "stari",
a majka ako bilo šta na to kaže,
more je brzo šakom da smaže,
i takim, vjerujte, samo toljaga po glavi pomaže!

Treće što je mlogog insana želja,
jeste: dobra stolica i mehka fotelja,
i jesi l' mu to dao il' predložio,
namah se on sa svim adetima složio,
i vjeru, samo ako treba, namah odložio,
a harama i grijeha k'o kviska priložio,
i njihke za kratki vakat plaho namnožio.

A ko se ne mere kupit' za te tri stvari,
on ti je zaost'o, nazadan, fanatik stari,
za njegov' niko i ne mârî,
on ti je za njih škiljav, žmrljav, kilav,
bagav, šugav, šašav, blesav,
ahmak, do kraja smotan,
skroz-naskroz naopako skontan,

baksuz, pravi ugursuz,
svaka mu riječ lapsuz.

A drugi su "kulturni i savremeni",
blágo, kùku i jao meni.
Ako slučajno vidate kakvu taku blesu,
uhaberite him da napredni i kulturni jesu,
hoću rijet, idu plaho naprijed - u grijehu,
i oni će predvoditi mloge u džehennemu,
i neka se ne brine ni jedna sestra ni brat,
moći će svi u džehennem stat,
i to u onaj donji, najniži sprat,
uh, strašno i pomislit, ako si pobogu brat.

Bujrum braćo - samo ja kidam na desno,
dok u vatru i azab nijesam tresn'o,
i ako želite beričet, magfired i spas,
počujte svi, braćo, moj glas,
dok vas nije zapljusn'o džehennemski talas,
samo će se spasit ko slijedi Allaha,
i Njegova poslanika Muhammeda Resulullaha,
a ne šejtana, grijehe i modu,
jerbo tada mogu lahko u vatru da odu,
pa će him šejtan pjevati džehennemsku ôdu,
koju će piti k'o ključalu vodu,
samo što ta voda niz grlo ne ide,
a to će svi "šejtanovići" da vide,
tek će tada da se zabrinu i zastide,
al' treba nam svima da bude jasno,
da će tad, vallahi, biti suviše kasno.
E, je l' vam sad jasno?!

("ZEMZEM", 1981., br. 6-12, str. 36)

MURTO U AHIRI-ZEMANU

Nedavno sam pit'o jednu nānu,
šta ona misli o ahiri-zemānu,
pa mi ona skresa u istom danu,
i samo još više produbi moju ranu!
jerbo se tomu još nijesam nad'o,
kaže mi da je Derdžal svuda zavlada'o,
i čim on dospije do ovoga svijeta,
namah očekuj, kaže, smak svijeta,
ili, kako 'no hodže kažu, Kijametski dan,
de će fasovat svaki insan, mahluk i hajvan.

Jerbo kako plaho muhabeti ova nāna,
Derdžal se šepuri sa svih strana,
Zaokupio je mlogog, brate, insana,
te mu nudi sijaset grijeha i māna,
a čo'jk nako blesav i šašav,
prifatio Derdžalove fitneluke k'o ćorav,
pa srlja u provaliju bez vjere, Boga i stida,
k'o da nejma u glavi očiju ni vida.

Je l' mu se rodilo dijete,
namah se svi šejtani sjete,
te na brzinu ga salete i oblete,
nagovore ga da pijanku naprave,
na Uzvišenog Allaha zaborave,
i tako vjeru i moral katilski zadave.

Ako hoće da kuću pravi i gradi,
namah Iblis na tome radi,
te ga kakim alkoholom nagradi,
i dok se kuća doćera do krova,
postane sad dobra, savremena i nova,
dotle njen novi vlasnik i gazda,

koji je lok'o i pijo vazda,
jetra mu ode, za zdravlje ne mări,
nova kuća, a on, ahmak - ostari.

Šejtan ni tu ne staje,
nego se na nove rabote daje,
k'o da mu kaže 'onako k'o jaranu:
"Pa kako ćeš ti živit u malom stanu,
eno tvoj komšija veću kuću ima,
deder da se i tebi veća kuća naštima,
i ona mora bit bolja od svih,
i komšija, i rođaka i ostalih".

Tad ti naš insan mimo svoju volju,
počne praviti kuću od drugih veću i bolju,
i taman tu kući ama skroz dig'o,
a već mu Azrailaga stig'o,
jerbo edžel od Allaha doš'o,
i naš ti komšija u kabur poš'o.

Sad bi se rado insan iz kabura vratio,
jerbo nije sve dugove za kuću isplatio,
al' šta će hud - nejma kud,
i tek tada ukapira da je bio lud!

I kol'ko imade međ' kaumom takih budalaša,
kojima je jedini cilj para, kuća i flaša,
to ti, tako mi moje Fate žive,
ne bi povukli svi vozovi i lokomotive.

Nemojte samo zahaturiti i zamjeriti meni,
eto, rećemo, kad hoće u noći prići ženi,
naš ti insan abdest uzeti neće,
čak se, ne dô Allah, i pijan oko žene kreće,
i će tude, bolan, biti sreće,
i kako će dijete hajirli da bude,
kad je začeto od oca pijanog tude,

i zato nek se insani više ne čude,
što su djeca danaske 'vako ugursuzi,
kad neće da prouče Bismille baksuzi,
jerbo kad se ženi prilazi i stupa,
treba da se insan fajn okupa,
jer ako neće da imade soja glupa,
pa da se poslje po glavi lupa,
neka prouči Bismille, uzme abdest, ja l' se okupa.

I da ti kažem, moj brate mio,
ono što je do sada mlogi krio,
a to će ti kazat i čitab i knjiga,
da se djeci ne poklanja dovoljna briga,
i nek svako ovo uhaviza i znadne,
malo se truda na odgoj djece dadne,
i dok neće u sijelo sjednemo,
puno više vakta provedemo,
muhabeteći o šenici, kukuruzu,
o tomu kako se ono hajvani mûzu,
o voću, povrću, repi, krompiru,
o ulju, šećeru, kahvi i siru,
zato nije ni čudo što djeca u grijehе zaziru,
pa neka se ovo zabilježi i kaže,
malo se na njih vremena polaže.

Zato neka upamti svaki babo i mama,
da se djeca ne odgajaju sama,
treba više žrtve, odgoja i muke,
dok nijesmo dospjeli u džehennemske ruke.

(ZEMZEM", 1982., br. 1-6, str. 4)

MURTO NEĆE DA PLAĆA HATME

E, moji hajirli ahababi i drugari,
ne bih volio da vam ova besjeda rahatluk pokvari,
al' moramo da iznesemo na čistac stvari,
pa kome kapa - kome šaka, moj stari!

Prije jednu heftu osjetim da mi uši zûje,
al' nikako da uhavizam šta se to čuje,
dok juče ne odoh na hatma-dovu kod Muje,
i ukapirah zašto mi 'nako uši jako zûje.

Kad evo šta će vam bit', dragi ljudi,
koji se god od nas udari u "junačke" grudi,
namah nešto zazvoni, pa se plaho čuje,
i meni jopet u ušima mlogo, brate, odjekuje.

A to je zato što smo unutra prazni tako,
da kad se toga prišjetim samo bi plak'o,
jâmi, bolan, ne posjećaj me na to, goni,
kad god se udarim u prsa sve jače zvoni,
džaba nam, brate, sva bogatstva i milioni,
i butum naš mâl, kapital i bôl-hazna,
kad nam je duša baš k'o bure prazna.
A ako se u njojzi nešto i nađe,
onda su to zavisti, mržnje i svade,
i drugih njakvih hejbet grijeha i belaja,
baš, eto, 'nako kako ne treba i ne valja.

Lova nam, braćo moja, vrti što ni burgija neće,
pa kakve onda da očekujemo ahiretske sreće,
osim što će nas zebanije potrpat' u vreće,
i bacit' u džehennem k'o obično smeće!

Jerbo ako ti danaske uči Kur'an,
jedan naš ahabab ili jaran,

neće da ga uči dok mu lovu ne daš,
i to onol'ko kol'ko on zacijeni baš,
a ako mu, ne dô Allah, manje dâš,
zahaturit će na tebe - da znaš!

Hele, nejse, prâvi se biznis na vjeri,
sve se, eto, dinarom i devizama mjeri,
pa je tako jedan - da vam kaŕem prvo,
popeo hodŕu na jedno veliko drvo,
dobro mu platio i rekao taj baksuzli sin,
da mu gore na drvetu hodŕa bâbi prouči Jasin!!!

I ako smijem u ovo pitanje ovakao ući,
pitam vas: "Ko je sada Svemogući?!"
Pošto sada dinar sve moŕe, pitam od srca svoga:
"Kojeg mi onda slavimo i oboŕavamo Boga????!!!"

Neko će reći bez imalo griŕe savjesti i straha,
da mi oboŕavamo Uzvišenog Allaha,
a ja ću vam otvoreno reći da: LAŕEMO,
da to samo sebi i drugima kaŕemo,
jer da mi oboŕavamo Svevišnjeg Allaha,
mi bi od Njega, a ne od drugih - imali straha,
učili bi Kur'ân iz strahopoŕtovanja prema Njemu,
poŕtovali bi Ga i obraćali Mu se u svemu,
učili bi Kur'ân, donosili salavate i dove,
iz ljubavi prema Njemu - bez lôve!!!

Jerbo pogledajmo Muhammeda, alejhi-s-selama,
ŕto ga imamo, ŕućur Allahu, blago nama,
toliko je Kur'ân učio, toliko Kur'ânom ŕivio,
i nikada za Kur'ân nije ama baŕ ni dinara primio!

Mi ti, moj brate, vjerujemo samo u onu nafaku,
koja se nađe u naŕoj ruci, džepu i stomaku,
i zato ko ima vel'ki stomak i debeli vrat,
ovo zapamti, ako si po Bogu brat,

namah osjećam da je praziji i da više zvoni,
pa zato neka džaba ne viče: milioni, milioni,
jerbo na Ahiretu Allah ne traži milione i gojaznost,
nego, Boga mi, samo - bogobojaznost!!!

E moj dobri Mirsade, Harise i Ramo,
mi ti vel'ke hatme naručujemo i plaćamo,
da nam ih uče našim rahmetlijama samo,
a na sebe se, moj brate, i ne obraćamo!
Mi hoćemo da njihke spasimo azâba i muke,
a sebe ne pokušavamo spasiti od džehennemske ruke,
mada mi imademo više grijeha, i svašta nam fali,
mi bi, k'o bajagi, njih spašavali.

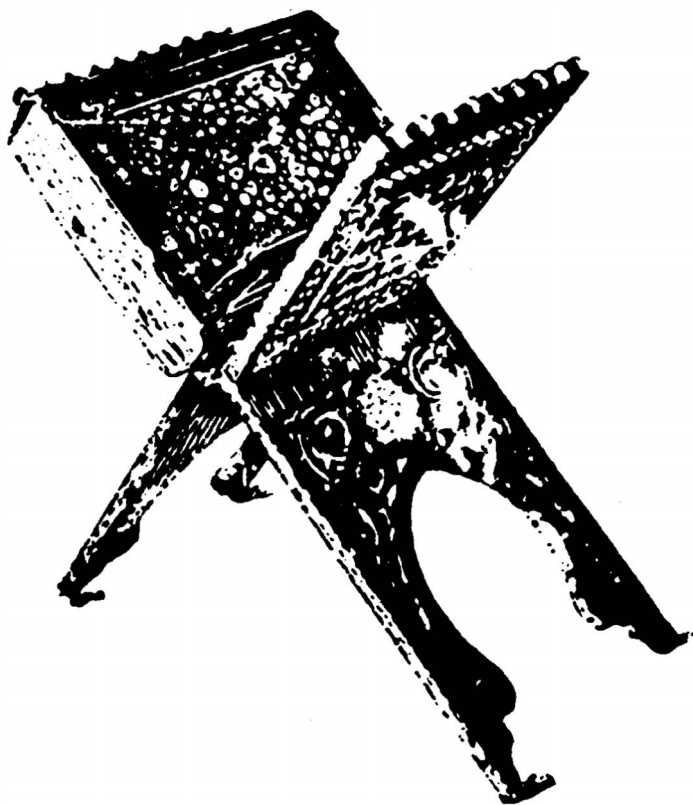
I kad bi sad ustala rahmetli nâna,
da viđa šta se sad radi od Kur'âna,
zaboljela bi je svaka njena strana,
jerbo danas mnogi žive od Kur'âna,
a trebalo bi da se živi s Kur'ânom,
kao pravom, duhovnom hranom.

I zato, moja braćo lijepa i draga,
odbacimo od sebe šejtana i vraga,
učimo Kur'ân i živimo po njemu,
jerbo nam je u njemu odgovor o svemu.

Neka niko hatmu ne plaća od sada,
nego neka sâm uči i Kur'ânom vlada,
jerbo kad smo mogli naučiti latinicu,
pa i pored nje čak i ćerilicu,
pa velika i mala, štampana i pisana slova,
možemo, Allaha mi, i svega onijeh 28 harfova,
i za svega nekol'ko hefti i dana,
more da nas hrani Kur'ânska hrana,
da učimo Kur'ân džaba - besplatno,
jer je to na ahiretu najviše isplatno.

Zato neka zapamti svaki naš jolpaz,
da je svakom vjerniku učit' Kur'ân strogi farz.
Ne smije šejtan da nas zavodi i vara,
učimo svi Kur'ân, braćo, bez dinara!!![■]

(ZEMZEM[®], 1983, br. 1, str. 39)

MURTO DAJE MLOGO ALAMETA ZA DOLAZAK KIJAMETA

Aferdusum ako si, brat insan,
al' kol'ko viđam ovo je ahiri-zemân,
I haman svi alâmeti su tude,
da nam bezbeli Kijametski dan bude.
Zar nije naš Devletlija besjedio,
a to sam, eno i u ċitabu vidio,
da ċim stid nestane i ode,
da se oċekuje Kijamet, moj rode.

A u nas nit' se ko koga stidi, nit' boji,
pa ja ne anlaišem - dokle će ovo, ljudi moji?!
Ama ne smije insan danaske iz kuće da izađe,
namah ga kaka ženska ċehra snađe,
pa ne more bilesi sâm sebe da nađe,
jerbo, je l' samo abdest uzduris'o, moj rode,
ċim na džadu siđe, on mu skroz helać ode,
a ako po 'noj džadi okom oseiri,
vidjeće da nješto kod ženska iz njedara viri,
pa bi mor'o insan da zažmuri,
ako ne htjedne da se uznemiri.
Al' ako zažmuri mog'o bi koga smarlaisati,
udariti na insana, hajvana, jal' nagraisati,
jerbo butum dunjaluk ti od sihira vrvi,
više nego jabuke, dunje i šljive od crvi,
i samo ċekaju koji će insan nagraisat' prvi.

Evo insan je i ovi vakat doċek'o,
baš nako kako je Allahov Poslanik rek'o,
da će se Kur'an samo milozvuċno uċiti,
a da će ga malo u životu biti,
jerbo će mlogi insan formalista biti!!!

Baš sam vam neki dan u jednom džematu bio,
pa da vam muhabet dok nijesam zaboravio.
Hele nejse, doš'o tude jedan dubok âlim,
da im budne imâm, hatib i muallim,
a onaj bivši hafiz što im je bio,
već se odavno u penziji ustalio,
i sa hožinskim amelom on se halalio.
A sada im je ovi novi imam,
održ'o ders na hutbi i sve bilo tamam,
fajn podašišan, te plaho odijelo na njemu,
ma kažem vam, odgovara u svemu,
ama i sultanija bi ga begenisala,
al' neće džemat - nije šala!

Ja, Bogme, mislio, evo, sve tamam,
kad neće ga džemat, kažu, nejma mekâm,
il' u prevodu: kad uči nema najljepši glas,
kao da je u tom, mili br'te, spas!

Ja gledam sve mi to nekako šuhveli,
dokundisalo mi to, br'te, brezbeli,
u mektebu samo neko'l'ko djece sjeci,
i umjesto da se hodža dobavit glêdi,
da djecu uči i svijetu vjeru kaže,
a ono se, Bog vam dao, avâzi traže.

Džemat u grijesima i đunahima se kupa,
a naš ti se džematlija u prsa lupa:
"Nećemo hodže bez mekâma i dobra avâza!"
Eh, braćo, já čudna ahmaka i jolpaza?!
K'o da se u nas vjera sastoji u tome,
od pjesme, dreke, galame i vike - dabome.
Ne znam da l' ovo kome smeta,
al, eto vam, još jednog kijametskog alameta!

Eto kol'ko je pametan - mašala,
od vjere mu samo pjesma ostala,

a ne okrene se iza svojih leđa,
pa zar ga to ne boli i ne vrijeđa,
kada vidi na džumi nekoliko ljudi,
zar to u njemu nešto ne probudi,
i to sve starci - piru ihtijâri,
al' on za to uopće ne mâri,
a što na džumi ni jednog mlađeg ne imade,
to on, čuruk, neće ni da znade,
da je to što nema ju dobrog imama,
koji bi radio sa svima nama,
koji bi djecu još u mektebu pripremo,
i čim odrastu u safove jih sprem'o,
a pošto mlogi insani vjeruju lažno,
njemu je nevažno plaho, plaho važno,
pa tako i taj naš spomenuti jolpaz,
njemu nije ništa važnije nego - avâz!!!
Kod takvih, insan more da ostavi i post i namaz,
al' nek samo hodža ima dobar avâz?!

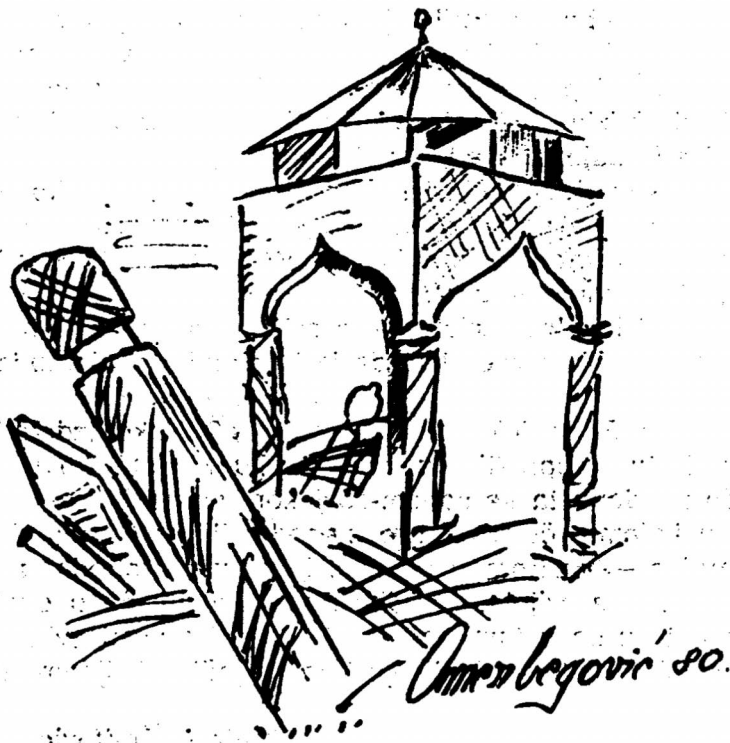
Pa zar mi to sve normalno glêdamo;
pa dobro: čiju mi to vjeru slijedimo?!
Je li to vjera Allaha i Njegova Poslanika,
ili nekog Hase, Huse, Sulje, Muje i Šefika?!

Vallahi i billahi, neka se dobro čuvaju,
oni koji se u grudi svoje šakama gruhaju,
i koji samo svoje ćejfove postiće' žele,
pa da se samo oni raduju, smiju i vesele.

Neka se dobro skontaju šta rade,
dok jih Munčer i Nećir ne iznenade,
i nek se skonta svaki jolpaz i blêso,
dok mu džehennem nije ufatio meso,
pa bude crijeva u vatru istres'o,
a čim džehennem spali kožu i tijelo,
Allah uzduriše i stvori ponovo cijelo,

sve dok se tijelo skroz ne ispeče,
to vam vaš Murto, k'o braći reče,
Pa dok nije fasov'o, bolan, neko,
pokajte se, to vam je i Pejgamber rek'o,
jer, braćo, Kijametski dan - nije daleko!

(ZEMZEM^o, 1984., br. 2-3, str. 44)

MURTO ODGOVARA OBOJICI: ZULFI GURABIJI I ČIMBUR JUSICI

E, vala, malo me nahujaše oni naši,
Jusica Čimbur i Zulfo Gurabija - veliki mudrijaši,
jerbo rekoše, bolan, i oni koju,
u prošlom našem "Zemzetovom" broju,
pa iz inata šaljem im i ja svoju.

Bogme svašta našaraše o ahababu Šekuru,
isprašiše ga i po glavi i po turu,
kó da nikad nisu radili fiskulturu,
pa na njemu isprobaše sve moj brate,
i boks, i ono čudo i njakve karate,
i neki kung fu - ama to vi bolje znate,
pa ne ostade od Šekura ni sahan salate,
saletila ga braća pa ga dobro mlate.

Znadem ja, br'te, plaho svijeta,
kome Šekurova besjeda smeta,
pa bi oni 'nako nahujani i ljuti,
poklopili i po sirotom Murti,
i nek' znate: samo onaj koji muti,
on bi degenek udario po Murti,
a onaj ko se prihvatio sirat-mustekima,
njemu ova besjeda plaho štima
i on uvijek iz nje nešto naučiti ima.

Hm, što li se ufatila bura,
oko mog ahababa Šekura,
i čime se baca i čime šica
Zulfo Gurabija i Čimbur Jusica?
Eh, to nije ništa drugo nego baš to
što Šekur voli da zamijesi tijesto,
i tako na očigled nas sviju,

od tijesta skuha fajnu gurabiju.
Voli ti on moj ahababu i rode,
da pomalo lupa, razbije i ubode,
pa da bi se insan mog'o da nasmije,
mloge stvari on nahlupi i razbije,
bock'o je i lup'o kod mlogih belaja,
pa su time razbijena mloga jaja,
i dok čo'j'k kihne i "čakija" rekne,
on ti čimbur u tefsiji ispekne,
pa se onda loša mis'o o njemu stekne,
da on koga ogovara i vrijeđa,
al' zapamtite: Šekur nikad ne gađa s leđa!!!
nego 'nako baš k'o s pika,
besjedi kakova nam je plućna slika,
na kakvu smo nalećeli mahanu,
i šta treba trehnuti u stranu
moj dobri jolpaze i jaranu,
ako misliš sebi hajra i selameta
ufati se onda ti njegovu ibreta!

On ti neće reći ništa što nije dobro,
pa dok nisi bostan obr'o,
prifati se besjedâ što grijehe kude,
a odbaci od sebe šejtanske lude,
ako misliš da ti dobro, brate, bude.

Doduše, nek' su malo i Šekura bocnuli,
jerbo i on to plaho uradit' voli,
čak su mu navukli i njake dimije,
da mu se butum dunjaluk smije,
al' da ti reknem moj ahababu stari,
da mlogi i bez dimija zakuhavaju stvari,
a onda kad to trbuh nemere da svari
zakukaju, zapitaju se i zapomažu,
kako to da pojedu i smažu?!

Al' da vam recept kaže vaš Murto,
ne valja jesti nikada plaho ljudo,
a mahsus se ne valja na insana hujati i ljutiti,
more vam se u glavi štagoderce pomutiti
i nijesi izgovorio ni četiri-pet,
a već si preselio na oni svijet.

A sad nek' svaki prizna Murti,
da neće više na insana da se ljuti,
nego samo na njegova djela i rabote,
na njegove šejtanluke, grehote i sramote.
To je i Šekur, brate, samo radio,
naše greške i loše rabote vadio
i onda njihke na glavu nasadio,
a sada neki na tome rade
da njega na glavu nasade!!!

I na kraju da guknem još koju,
dok ste svi na okupu i broju,
moji ahababi i jarani stari,
Šekur nije nikada zakuhavao stvari,
nego jih samo pek'o i uobličavao
pa njih nama k'o ibret i pouku davao.

Nisam siguran da l' sam stiš'o buru,
zato kidam dok nijesam dobio i ja po tûru.
Selam svima a mahsus Šekuru,
Zulfi Gurabiji i Jusici Čimburu.

("ZEMZEM", 1983. god., br. 5. str. 47)

SADRŽAJ

MURTO I NOVA VREMENA	7
K'O BIVA MURTO NIJE SAVREMEN	11
MURTO SE LJUTI NA DANAŠNJI KAUM	15
MURTO NE MERE DA SPAVA	19
MURTIN ZIJARET MISIRU	23
KAKO SE MURTO OŽENIO	27
MURTO DŽABA NA SAJMU ČITABA	30
MURTO NA ODGOVORNOST	
ZOVU ZATO ŠTO NIJE PROSLAVLJ'O GODINU NOVU	33
BAKSUZLI VAKAT	37
EGLÉN AHBABA	41
BELAJI MURTE I RAME	43
INSAN ILI HAJVAN?	46
MURTO ZALUTO	50
MURTO OPET ZALUTO	53
KAKO JE MURTO PROŠLOG BAJRAMA ZALUTO	57
U STAMBOLU NA BOSFORU	61
MURTO NA MEVLUDU	64
MURTO SE NALJUTIO	67
MURTO U MOSTAR ZALUTO	71
NANINA HUJA	75
HODŽE NAHUJALE MURTO	78
MURTO NE SMIJE DA UMRE	81
MURTO VIŠE NE BULJI U SURETLI KUTIJU	84
MURTO NA PIJACI	88
MURTO PRIJETI DŽEHENNEMOM	91
MURTO U AHIRI-ZEMANU	94
MURTO NEĆE DA PLAĆA HATME	97
MURTO DAJE MLOGO ALAMETA ZA DOLAZAK KIJAMETA	101
MURTO ODGOVARA OBOJICI: ZULFI GURABIJI I ČIMBUR JUSICI	105

